

HASŁA:

Chrystus, który przez wzgląd na boskie zamiary
został przetworzony, jest centrum i wszystkim
w wielkim kole poruszania się Boskiej Trójcy,
przez co Bóg może realizować swoją ekonomię,
udzielając się swoim wybranym.

Pan Jahwe – wieczny Trójjedyny Bóg,
który objawia się za pośrednictwem tego, co mówi –
jest naszym Mężem, zbawieniem i żywą wodą,
i pragnie zdobyć mieszkanie, w którym Bóg
wbudowuje się w człowieka, a człowiek w Boga.

Radujmy się Chrystusem, gałązką i latoroślą,
wzrastając w Nim, i chorągwią oraz sztandarem,
rozповідаjąc Go zgodnie z zasadą przywracania życia,
by nastąpiło nowe przebudzenie.

Emmanuel, wszechzawierający Chrystus –
Odrośl Jahwe, Owoc ziemi, Przedziwny Doradca,
Bóg Mocny, Odwieczny Ojciec, Książę Pokoju,
światłość wielka – zastępuje wszystko, dzięki czemu
może się stać wszystkim w Bożej ekonomii.

Chrystus dla zwycięzców jest koroną chwały
i ozdobnym diademem, nagrodą;
w Bożej budowli jest fundamentem, kamieniem
wypробowanym i kosztownym kamieniem węgielnym;
zaś ze względu na Boże królestwo jest Królem,
który zaopatruje, troszczy się i osłania.

Wszechzawierający Chrystus –
Król, który będzie panował w namiocie Dawida
w nadchodzącym wieku przywrócenia – jest teraz Królem,
który panuje nad nami w królestwie Syna Bożej miłości,
karmiąc nas sobą – wszechzawierającym chlebem.

Poselstwo pierwsze

Wizja, słowo i brzemie, które zobaczył Izajasz na temat Chrystusa, centrum i wszystkiego w odwiecznej Bożej ekonomii

Wersety biblijne: Iz 1,1; 2,1; 13,1; 9,5-6; 40,28-31; 42,1-4;
53,5; 55,6-13; 57,15; 66,1-2.

- I. Księga Izajasza (Izajasz znaczy „zbawienie (od) Pana”) należy do głównych ksiąg prorockich i mówi o zbawieniu Jahwe, które przychodzi przez wcielonego, ukrzyżowanego, zmartwychwstałego, wywyższonego i powracającego Chrystusa; księga ta jest wizją, którą zobaczył Izajasz (1,1), słowem, które ujrzał (2,1), i brzemieniem, które widział (13,1; 15,1) na temat Chrystusa, centrum i wszystkiego w Bożej odwiecznej ekonomii (9,5-6; 53,1-12; 40,10):**
- A. Księga Izajasza objawia historię wszechświata: mówi o pierwotnym Bożym stworzeniu, następnie o buncie Szatana i procesach, przez jakie przeszedł Chrystus, by dokonać Bożego prawnego odkupienia i organicznego zbawienia, a przez to doprowadzić do powstania oraz zbudowania Ciała Chrystusa, które zaprowadzi Boże królestwo; mówi także o Nowej Jeruzalem na nowym niebie i nowej ziemi – w. 22a; 45,18; 14,12-14; 53,5; 12,2-3; 65,17.
 - B. Proroctwo Izajasza ma duchową esencję: jest nią Chrystus, który przez wzgląd na boskie zamiary został przetworzony, jest centrum oraz wszystkim w wielkim kole poruszania się Boskiej Trójcy, przez co realizuje się Boża ekonomia, w której Bóg udziela się swoim wybranym – zob. Ez 1,15.
- II. W Księdze Izajasza Bóg potrójnie okazuje swoją miłość, jaką darczy Izrael: jako Ojciec (1,2-3; 63,16; 64,7), pocieszająca Matka (66,12-13) i Mąż (54,5):**
- A. Bóg postępuje z ludem wedle tego, jaki sam jest; jest Święty (1,4), więc karci swój lud, aby był święty (Hbr 12,10); jest też Sprawiedliwy (Iz 24,16a), zatem sądzi narody, gdyż nie są one prawe i sprawiedliwe (26,13).
 - B. W wyniku Bożego postępowania z umiłowanym Izraelem w miłości i Jego sprawiedliwego sądu nad narodami przedstawiony zostaje Chrystus – 43,3-4; 49,26.

C. W Księdze Izajasza dominuje boska, duchowa i niebiańska filozofia:

1. Bóg karci Izrael i sądzi narody, które nadmiernie z nim walczą, co prowadzi do tego, iż:
 - a. Izrael powraca do Boga.
 - b. Następuje przywrócenie tego, co zostało stworzone.
 - c. Wprowadzony zostaje wszechzawierający Chrystus.
2. Gdy Izrael zwróci się do Boga, nastanie przywrócenie wszechrzeczy, po czym wprowadzony zostanie wszechzawierający Chrystus; taka boska, duchowa i niebiańska filozofia panuje w Księdze Izajasza, zwłaszcza w pierwszych trzydziestu dziewięciu rozdziałach.

III. Księga Izajasza, złożona z sześćdziesięciu sześciu rozdziałów, przedstawia całą Biblię, która składa się z sześćdziesięciu sześciu ksiąg:

- A. Część pierwsza (rozdz. 1–39) dotyczy postępowania Boga w Jego zarządzaniu wobec umiłowanego Izraela, a także Jego karzącego sądu nad narodami, w wyniku którego Izrael powraca do Boga i wprowadzony zostaje wszechzawierający Chrystus, a wraz z Nim oczekiwane przywrócenie wszechrzeczy (11,6-9; 35,5-6; zob. Mt 19,28).
- B. Część druga (Iz 40–66) to życzliwe słowo Jahwe, które skierował On do serca Izraela, swego umiłowanego ludu; słowo to ukazuje wizję proroka na temat odkupiającego i zbawiającego Chrystusa, Sługi Jahwe, jak też objawia wszechobejmujące zbawienie, które Chrystus przynosi Izraelowi i narodom wraz z pełnym przywróceniem wszechrzeczy, co znajdzie zwieńczenie w nowym niebie i nowej ziemi.

IV. Księga Izajasza objawia Trójjedynego Boga, który z wieczności wchodzi w czas, wnosi swą boskość w człowieczeństwo i przechodzi przez procesy wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia; realizuje przez to Bożą ekonomię, czyli doprowadza do powstania i zbudowania kościoła, Ciała Chrystusa, zaprowadza wiek królestwa, który znajduje swe zwieńczenie w Nowej Jeruzalem w nowym niebie i nowej ziemi:

- A. Księga Izajasza objawia poprzednika Chrystusa, który przygotowuje Mu drogę – 40,1-5.
- B. Księga Izajasza objawia poczęcie i narodziny Chrystusa, który jest ucieleśnieniem Trójjedynego Boga – 7,14; 9,5-6.
- C. Księga Izajasza objawia ludzkie życie Chrystusa – 7,14-15; 40,9b; 53,2-3; 61,1-2a; 9,1; 49,5a; 42,1-4; 11,1-2.
- D. Księga Izajasza objawia ukrzyżowanie Chrystusa – 53,4-10a, 12b.
- E. Księga Izajasza objawia zmartwychwstanie Chrystusa – w. 10b-11.
- F. Księga Izajasza objawia wniebowstąpienie Chrystusa – 52,13; 53,12a.
- G. Księga Izajasza objawia powtórne przyjście Chrystusa – 40,10; 63,19b.
- H. Księga Izajasza objawia nadchodzące królestwo Chrystusa – 2,2-5; 11,6-9; 35,1-10; 30,26.
- I. Księga Izajasza objawia wieczne nowe stworzenie Chrystusa – 65,17.

V. Księga Izajasza objawia wspaniałą osobę Chrystusa:

- A. Chrystus jest wcielonym Zbawcą, ukrzyżowanym Odkupicielem, zmartwychwstałym Dawcą życia, wyniesionym na niebiosa Zwycięzcą i nadchodzącym Królem – 9,5; 53,5.10b-12; 40,10.
- B. Chrystus jest światłością Jahwe – 2,5; 9,1-2; 49,6b.
- C. Chrystus jest Odrosłą Jahwe i Owocem ziemi – 4,2.
- D. Chrystus jest Królem, Jahwe Zastępów – 6,1-8.
- E. Chrystus jest Bogiem z nami – 7,14; 8,8.10; 40,9b.
- F. Chrystus jest Przedziwnym – 9,5.
- G. Chrystus jest naszym Doradcą – w. 5.
- H. Chrystus jest Bogiem Mocnym i Odwiecznym Ojcem – w. 5.
- I. Chrystus jest Księciem Pokoju – w. 5.
- J. Chrystus jest naszym przybytkiem, mieszkaniem – 8,14a.
- K. Chrystus jest gałązką z pnia Jessego, ojca Dawida – 11,1-9.
- L. Chrystus jest chorągwią dla ludów i sztandarem dla narodów – w. 10-16.
- M. Chrystus jest źródłami zbawienia, zbawieniem Jahwe – 12,2-6.
- N. Chrystus, nasz Król, jest naszą wieczną skałą, naszym Zbawicielem, Obrońcą i Nauczycielem – 16,5; 24,23; 26,3-4; 17,10; 30,29; 19,20; 30,20-21.

- O. Chrystus jest Szafarzem w domu Bożym, Tym, kto ma klucz domu Dawida – 22,15.20-24; Obj 3,7.
- P. Chrystus jest kołkiem, gwoździem wbitym na pewnym miejscu – Iz 22,23.
- Q. Chrystus jest naszą koroną chwały i diademem piękna – 28,5.
- R. Chrystus jest fundamentem i kamieniem węgielnym Bożej budowli – w. 16.
- S. Chrystus jest osłoną przed wichrem, schronieniem przed ulewą, strumieniami wody na suchym miejscu i cieniem olbrzymiej skały na spieczonej ziemi – 32,2.
- T. Chrystus jest ramieniem Jahwe – 53,1.
- U. Chrystus jest naszym Mężem – 54,5-7.
- V. Chrystus jest mężem boleści w swoim człowieczeństwie, a przez to naszym Odkupicielem – 53,3.
- W. Chrystus jest pewnymi dobrodziejstwami okazanymi Dawidowi – 55,3.
- X. Chrystus jest Świadkiem, Przywódcą i Dowódcą ludów – w. 4.
- Y. Chrystus jest naszym schronieniem, naszą ziemią i świętą górą – 57,13b.
- Z. Chrystus jest Aniołem Jahwe, Aniołem Jego obecności – 63,9.

VI. Księga Izajasza mówi o Bożej budowlu, celu Boga; kościół wraz z jego ostatecznym przejawem, Nową Jeruzalem, jest domem piękną Jahwe – 1 Kor 3,9.12a; Obj 21,3.18-22; Ps 27,4:

- A. Dom Jahwe, Jego mieszkanie, to zespolenie i wzajemne mieszkanie Boga i człowieka – Iz 57,15; 66,1-2; J 14,2.20.23; 15,4; 1 J 4,13.
- B. „Dom piękna Mego ozdobię” – Bóg przyozdabia nas, udzielając się nam – Iz 60,7b.
- C. „Jahwe, Boga twego, i Świętego Izraelskiego, tego, który ciebie ozdabia” – w. 9c.
- D. „Aby przyozdobić teren Mej świątyni. I wsławię miejsce, gdzie stoją me nogi” – w. 13b.
- E. „Jahwe będzie ci wieczną światłością i Bóg twój – twoją ozdobą” – w. 19b:
 1. Jako Nowa Jeruzalem będziemy radować się Jahwe w Chrystusie, Słudze Jahwe, który jest wiecznym światłem – w. 19-20; Obj 21,23; 22,5.

2. Gdy nastanie przywrócenie Bóg w Chrystusie będzie naszą chwałą i pięknem, my zaś będziemy chwałą i pięknem Chrystusa; Bóg zatem i Jego wybrany lud zostanie otoczony chwałą i upiękuszony we wzajemności – Iz 60,21; 61,3b; Ef 3,21; zob. Wj 28,2.
3. Dokona tego, dzięki boskiemu udzielaniu, Chrystus, Odkupiciel i Zbawca, umieszczając siebie, życiodajnego Ducha i słowo, w Bożym ludzie – Iz 59,21; Ef 5,26-27; Pnp 1,10-11.

VII. Księga Izajasza mówi o radowaniu się Chrystusem, które służy Bożej budowli:

- A. Musimy ujrzeć objawienie naszego upadłego stanu i objawienie Chrystusa w chwale – Iz 1,18; 57,20-21; 64,5-7; 6,1-8.
- B. Musimy kierować swe serca do Pana, aby zbawił nas od obłudy – 29,13; 45,22.
- C. Musimy napełniać się Panem, naszą mocą życia i pomnożoną siłą – 40,28-31; 12,2-4.
- D. Musimy szukać Jahwe i wracać do Niego oraz Jego słowa, które jest deszczem i śniegiem i dzięki temu odnawiać swój umysł Jego myślami i drogami – 55,6-13.
- E. Musimy mieć skruszonego i uniżonego ducha – 57,15; 66,2.
- F. Musimy ufać imieniu Jahwe i polegać na naszym Bogu – 50,10-11.
- G. Musimy radować się Panem, głębokościami Boga, kochając Go Nim samym jako naszą miłością – 49,15-16; 64,2-3; 1 Kor 2,9.

VIII. Księga Izajasza mówi o naszej służbie w Chrystusie, służącej Bożej budowli:

- A. Musimy być stróżami na murach Jeruzalem, czyniąc kościół domem modlitwy – 62,6-7; 56,7.
- B. Musimy być jedno z Chrystusem jako Jego uczniowie i mówić oraz słuchać tak, jak słuchają uczniowie – 50,4-5.
- C. Musimy być jedno z Chrystusem i ogłaszać jubileusz łaski – 61,1-2; 49,6.
- D. Musimy być jedno z Chrystusem jako troszczące się matki i paść Boży lud – w. 14-16; 66,12-13; 42,3; 1 Tes 2,7-8.

Poselstwo drugie

Objawienie Pana Jahwe, Wiecznego Boga

Wersety biblijne: Iz 1,2,4; 25,8; 40,28; 45,15; 29,16; 54,5; 12,2-3; 66,2.

I. *Elohim* to imię Boga w odniesieniu do stworzenia, natomiast *Jahwe* to imię Boga w odniesieniu do człowieka – Rdz 1,1; 2,4; Iz 1,2,4:

A. Imię *Jahwe* znaczy „Jestem, który Jestem”, co wskazuje, że Jahwe jest samoistny i wiecznie istniejący, jest Tym, który był w przeszłości, który jest obecnie i który będzie na zawsze w przyszłości – Wj 3,14; Obj 1,4:

1. Jahwe jest Jedynym, który jest i który nie zależy od niczego poza samym sobą, a my musimy wierzyć, że On jest – Hbr 11,6.
2. Jako „Jestem” jest On Wszeczawierający, jest rzeczywistością wszystkiego, co pozytywne i czego potrzebuje Jego lud – J 6,35; 8,12; 10,14; 11,25; 14,6.

B. Jahwe w Starym Testamencie to Jezus w Nowym Testamencie – Mt 1,21:

1. „Jezus” znaczy „Jahwe Zbawiciel” lub „zbawienie Jahwe”; Jezus jest zatem nie tylko człowiekiem, lecz również Jahwe, i nie tylko Jahwe, ale Jahwe, który staje się naszym zbawieniem – w. 21.
2. Jako wielki „Jestem” Pan Jezus jest wiecznym, zawsze istniejącym Bogiem, który pozostaje w więzi z człowiekiem; każdy, kto nie uwierzy, że Jezus jest „Jestem”, umrze w swoich grzechach – J 8,24.25.58.
3. Pan Jahwe to Pan Jezus Chrystus; Pan Jahwe to starotestamentowy Pan Jezus Chrystus, a Pan Jezus Chrystus to nowotestamentowy Pan Jahwe – Iz 25,8; Ef 1,2.

II. Pan Jahwe to wieczny Bóg – Iz 40,28:

A. W języku hebrajskim *wieczny Bóg* to *Elohey Olam* (por. *El Olam*, Rdz 21,33):

1. *El*, co znaczy „Mocny”, to jedno z imion Boga; *Olam*, oznaczające „wieczny” lub „wieczność”, wywodzi się z hebrajskiego rdzenia słowa oznaczającego „schować, ukryć”.

2. Pełne znaczenie tego tytułu wskazuje, że Pan Jahwe jest tajemniczym Mocarzem w wieczności.
- B. Boski tytuł *El Olam* oznacza życie wieczne (J 1,4; 3,15); wzywając imienia Jahwe, Wiecznego Mocarza, Abraham doświadczał Boga, który jest wiecznie żywy, ukryty, tajemniczy, który jest życiem wiecznym – Rdz 21,33; J 20,31.

III. Pan Jahwe to jedyny Bóg – Iz 40,18; 44,6.8.24:

- A. Jahwe to jedyny Stwórca – pełen majestatu, Wywyższony, który mieszka w wieczności – Rdz 1,1; Obj 4,11; Iz 42,5; 45,18; 57,15; 2,10-21; 10,34.
- B. Jako Święty i Sprawiedliwy, Jahwe postępuje wobec swego ludu zgodnie z tym, kim jest – 51,8; 17,7; 29,23; 24,16:
1. Sprawiedliwość stanowi podstawę świętości; na niej Bóg okazuje swoją świętość; mając za podstawę sprawiedliwość, Bóg pokazuje, że jest świętym Bogiem, który w sprawiedliwości wyraża swą świętość – 5,16.
 2. Karcenie i wychowywanie nas służy temu, by nas podźwignąć od sprawiedliwości do świętości – Hbr 12,5-11:
 - a. W swoim zbawieniu Bóg najpierw nas usprawiedliwia i czyni sprawiedliwymi w Chrystusie, a następnie uświęca i czyni świętymi – Rz 3,24; 6,19.22.
 - b. Być sprawiedliwym to odpowiadać temu, w jaki sposób Bóg dokonuje wszystkiego w sferze zewnętrznej, natomiast być świętym to odpowiadać Bożej naturze w sferze wewnętrznej; świętość zatem jest bardziej wzniosła niż sprawiedliwość – Flp 3,9; Hbr 12,10.14; Obj 19,8; 21,2; 22,11.
 - c. Gdy Pan nas karci, powinniśmy oczekiwać na Niego na ścieżce Jego sądu, by skorzystać z nauki, której chce nam udzielić; Boże sądy zawsze uczą nas w sprawiedliwości – Iz 26,8-9.

IV. Pan Jahwe jest trójjedyny – 6,8; 11,2; 42,1; 61,1; Mt 28,19; 2 Kor 13,13:

- A. Pan Jahwe – mający aspekt trzech, lecz jeden jedyny Bóg – to Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba; oznacza to, że jest On Trójjedynym Bogiem: Ojcem, Synem i Duchem – Wj 3,6.14-15; Mt 28,19.

- B. Słowa „mam” oraz „Nam” w Księdze Izajasza 6,8 oznaczają, że Ten, który tutaj mówi, jest trójjedyny; to Chrystus, który jest ucieleśnieniem Trójjedynego Boga – Kol 2,9; J 1,1.14; 12,41.
- C. W świetle całego boskiego objawienia zawartego w Piśmie Świętym Bóg jest trójjedyny, by móc się udzielać: Ojciec, początek, jest źródłem, Syn, wyraz – wypływem, a Duch, przekaz – przepływem – J 4,14; 7,37-39; Obj 22,1-2; Iz 12,2-3.

V. Pan Jahwe jest Bogiem, który się ukrywa – 45,15:

- A. Chociaż nasz Bóg jest wszechobecny, wszechmogący i wielkoduszny, jest także, jak pokazuje Księga Estery, Bogiem, który się ukrywa; stworzył wszechświat, a następnie ukrył się w nim, tak iż nie wiemy, gdzie Go znaleźć – Hi 23,3-9.
- B. Musimy zdać sobie sprawę z tego, że wszechmogący Bóg, któremu służymy, wciąż się ukrywa, zwłaszcza gdy nam pomaga – J 14,26; Rz 8,26:
 1. Nie możemy Go zobaczyć i z pozoru nic nie robi; w rzeczywistości w ukryciu robi dla nas co niemiara – w. 28, 34; Est 4,14.
 2. Bezgłośnie, potajemnie i nieprzerwanie działa w nas Bóg, który się ukrywa – Flp 2,13.

VI. Pan Jahwe objawia siebie przemawiając – Iz 40,5,8:

- A. Poza swoim przemawianiem Bóg jest tajemniczy; objawia jednak się w tym, co mówi i jest teraz Bogiem, który się objawił – Hbr 1,1; Iz 40,5,8.
- B. Jezus został posłany przez Boga po to, by wypowiadać słowo Boże, aby Bóg mógł się wyrazić – J 3,34a; 7,16; 14,24:
 1. Słowo Boże to w istocie Chrystus, ucieleśnienie Boga – Iz 40,8; Kol 2,9.
 2. W słowie, przemawianiu, Jezusa, Bóg objawia się i przedstawia ludziom, by mogli oni Go zobaczyć – J 14,7-10.
 3. Syn, Słowo Boże i przemawianie Boga, ogłosił Go wyrażając, wyjaśniając i definiując Go w pełni – 1,1.14.18.

VII. Pan Jahwe jest Garncarzem – Iz 29,16; 64,8; Jr 18,6; Rz 9,20-21:

- A. Jahwe jest Garncarzem, a my gliną w Jego ręku – Jr 18,1-6.
- B. Bóg, który jest Garncarzem, jest suwerenny i posiada nad nami całkowitą władzę; ma prawo uczynić wszystko czego pragnie – Rz 9,20-21:

1. Jeśli chce, może zrobić jedno naczynie na użytek zaszczytny, drugie zaś na użytek niezaszczytny; nie zależy to od naszego wyboru, lecz od Bożej suwerenności – w. 21.
2. To Boża suwerenność, że On, Garncarz, objawia bogactwa swej chwały, stwarzając naczynia zmiłowania, które Go zawierają – w. 23.

VIII. Pan Jahwe jest naszym Mężem – Iz 54,5:

- A. Cała Biblia jest boskim romanssem, relacją o tym, jak Bóg zaleca się do swego wybranego ludu i w końcu go poślubia – Rdz 2,21-24; Obj 19,7; 21,2.9-10.
- B. Zarówno prorocy więksi, jak i mniejsi nazywają Boga Mężem, a wybrany lud Boży – Jego małżonką – Iz 62,5; Oz 2,16.21.
- C. Wszyscy prorocy, od Izajasza po Malachiasza, w przekazywanym objawieniu kładli największy nacisk na to, że Bóg chce uzyskać organiczny związek ze swoim wybranym ludem – Iz 62,5; Jr 2,2; 3,14; 31,32; Ez 16,8; 23,5; Oz 2,9.21:
 1. W związku tym Bóg jest życiem swego ludu, a lud – Jego wyrazem.
 2. W ten sposób Bóg i Jego wybrany lud stają się małżeństwem wszechświata; to właśnie zamierzył Bóg w swojej odwiecznej ekonomii – J 3,29; 2 Kor 11,2; Obj 22,17.

IX. Pan Jahwe jest naszym zbawieniem – Iz 12,2-3; 17,10; 1,18:

- A. Księga Izajasza 12,2 wyraźnie ukazuje, że zbawieniem jest sam Bóg; w Nowym Testamencie Pan Jahwe, który jest zbawieniem, to Jezus, wcielony Bóg – Łk 2,30.
- B. Chrystus, który jest wieczną Skałą, jest Bogiem naszego zbawienia – Iz 17,10.
- C. Bóg w swoim pełnym zbawieniu nie tylko przebacza nam grzechy, zwalniając nas od kary za nie i usuwając sprzed swego oblicza ich zapis; zmywa także ślady grzechów w nas, czyniąc nas białymi jak śnieg i jak wełna – 1,18:
 1. Obmycie, które czyni nas białymi jak śnieg, to obmycie w aspekcie pozycji, dokonujące się od zewnątrz dzięki krwi Jezusa Chrystusa – 1 J 1,7; Hbr 1,3b; Obj 1,5.
 2. Obmycie, które czyni nas białymi jak wełna, to metaboliczne obmycie naszej natury, które dokonuje się od wewnątrz za pośrednictwem Bożego Ducha i Jego życia – 1 Kor 6,11; Tt 3,5.

X. Pan Jahwe stał się boską wodą – Iz 12,3; 55,1:

- A. Zarówno Stary, jak i Nowy Testament pokazują, że Boże zbawienie to w praktyce sam przetworzony Trójjedyny Bóg, który jest żywą wodą – Iz 12,2-3; 55,1; Obj 7,10.14.17; 21,6; 22,1.17.
- B. W Księdze Izajasza Bóg pokazuje, że jest naszym zbawieniem jako żywa woda – Iz 12,2-3; 55,1:
 - 1. Żeby być naszym zbawieniem, Trójjedyny Bóg przeszedł przez proces i stał się życiodajnym Duchem, żywą wodą, wodą życia – 1 Kor 15,45b; J 7,37-39.
 - 2. Wody w Księdze Izajasza 55,1 i w Księdze Objawienia 22,17 to Bóg, który dokonuje odkupienia, Bóg we własnej osobie, który odkupił nas w wyniku swego wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania i zmartwychwstania.
 - 3. Całkowita suma tego, czym Chrystus jest i czego dokonał, to po prostu boska woda, którą jest zwieńczony Duch, zwieńczenie Trójjedynego Boga, którego mamy pić i którym mamy się radować – Iz 55,1; J 7,37-39; 1 Kor 12,13.

XI. Pan Jahwe upora się ze swoimi wrogami – Iz 14,12-15; 24,21; 27,1:

- A. Księga Izajasza utożsamia Lucyfera z Nebukadnesarem, królem Babilonu, uważając go za obraz Szatana, kogoś, kto jest jedno z Szatanem; ukazuje to królestwo ciemności Szatana, które krywa się za narodami i jego jedność z władcami narodów – Iz 14,12-15; Ez 28,12; Dn 10,13.20; Ef 6,12b.
- B. W Księdze Izajasza 24,21 „zastępy niebieskie” odnoszą się do Szatana i jego aniołów w powietrzu (por. Ef 2,2; 6,12); w odpowiedzi na przesadne działania narodów wobec Izraela Jahwe rozprawia się zarówno z szatańskim wojskiem w powietrzu, jak i z królami na ziemi – Obj 12,7-10; 11,15.

XII. Pan Jahwe pragnie uzyskać na swoje mieszkanie grono ludzi, w których może wejść – Iz 57,15; 66,2:

- A. Bóg zamierza uzyskać we wszechświecie mieszkanie, które będzie Jego zespoleniem z człowiekiem, mieszkanie, w którym będzie mógł wbudowywać się w człowieka, a człowiek w Niego, dzięki czemu obaj, Bóg i człowiek, człowiek i Bóg, mogą być dla siebie nawzajem mieszkaniem – J 14,2.20.23; 15,4; 1 J 4,13.

- B. W Nowym Testamencie owo mieszkanie, dom, to kościół, który stanowi Boże domostwo w duchu wierzących – Ef 2,22; 1 Tm 3,15.
- C. Ostatecznym przejawem tej powszechnej budowli, powszechnego domu, jest Nowa Jeruzalem; w mieście tym Bóg przebywa w człowieku, obierając go za swe mieszkanie, a człowiek przebywa w Bogu, obierając Go za swoje domostwo – Obj 21,3.22; Rdz 28,12.17; 2 Sm 7,12-14.

Poselstwo trzecie

Wiek przywrócenia i Chrystus, który jest Odroślą Jahwe i Owocem ziemi

Wersety biblijne: Iz 4,2-6; 2,2-5.

- I. Wyrażenie „w owym dniu” w Księdze Izajasza 4,2 odnosi się do nadejścia przywrócenia narodu Izraela – Mt 17,11; 19,28; Dz 1,6; 3,21; 15,16:**
- A. Pomiędzy wiecznością przeszłą a przyszłą rozciągają się trzy podstawowe wieki: wiek starego stworzenia, wiek nowego stworzenia i wiek przywrócenia:
1. Wiek starego stworzenia rozciąga się od Bożego stworzenia nieba i ziemi w Księdze Rodzaju 1,1 po wiek łaski.
 2. Wiek łaski to wiek nowego stworzenia; dzieło Boże w wieku łaski prowadzi do powstania nowego stworzenia – J 1,16-17; 2 Kor 5,17; Ga 6,15.
 3. Nadchodzący wiek będzie wiekiem przywrócenia – Mt 19,28; Dz 3,21:
 - a. Bóg w nadchodzącym wieku nie stworzy nowego stworzenia ani nie doprowadzi do jego powstania; przeprowadzi natomiast dzieło przywrócenia starego, upadłego stworzenia – Rz 8,20-22.
 - b. Przywrócone zostanie wszystko; ograniczona wówczas zostanie śmierć, życie będzie obfitować, dużo będzie chwaleń i radości – Iz 65,18-25.
 - c. Gdy wiek przywrócenia się zakończy, cały wszechświat zmieni się, ze starego stanie się nowy; nastanie wówczas nowe niebo i nowa ziemia z Nową Jerozolimą – w. 17; 66,22; Obj 21,1-2.
 4. Izajasz prorokował o wieku przywrócenia (Iz 2,2-5; 11,1-10; 61,4-9); rozdział 35 to wspaniały obraz przywrócenia.
- B. Boży sąd nad wyniosłymi narodami sprowadza Boga-człowieka, Chrystusa (4,2.5-6); w wyniku tego dochodzi do przywrócenia narodu Izraela (w. 3-6; 2,2-5), zaprowadzenia królestwa i zwieńczenia w postaci nowego nieba i nowej ziemi (65,17).

II. Wszechzawierający Chrystus jest „środkiem” i „obwodem”, centrum i wszystkim, odwiecznej Bożej ekonomii – Kol 1,15-18:

- A. Chrystus, ucieleśnienie Trójjedynego Boga, jest rzeczywistością wszystkiego, co pozytywne we wszechświecie – 2,16-17.
- B. Bóg zamyślił, że w Jego ekonomii Chrystus będzie wszystkim; bardzo ważne jest zatem, byśmy zobaczyli, że Bóg nie chce niczego poza Chrystusem i że w Jego oczach nie liczy się nic innego, jak tylko Chrystus – w. 16-17; 3,4.10-11.
- C. Ponieważ Chrystus jest centrum i wszystkim w Bożym poruszaniu, Księga Izajasza objawia dużo aspektów Chrystusa służących wypełnieniu się Bożej ekonomii – 6,1-8; 22,22; 53,5.10b-12; 54,5; 55,4-5.

III. W wersecie 4,2 występują dwa uzupełniające się aspekty Chrystusa – Odrośl Jahwe i Owoc ziemi; Odrośl jest zestawiona z Owocem, a Jahwe z ziemią:

- A. Bóg jest wieczny, człowiek zaś pochodzi z ziemi; wyrażenie „Owoc ziemi” odnosi się do człowieka uczynionego z prochu – Rdz 2,7.
- B. Chrystus jako Bóg przyszedł z wieczności, zaś jako człowiek przyszedł z ziemi, jest zatem Odroślą Jahwe, jak i Owocem ziemi.

IV. Określenie „Odrośl Jahwe” odnosi się do bóstwa Chrystusa i wskazuje na Jego boską naturę – Iz 4,2a; J 1,1; 20,28; Rz 9,5:

- A. Odrośl Jahwe symbolizuje nie tylko boskość Chrystusa, lecz również jej kiełkowanie i rozrost w wyniku Bożego wcielenia – J 1,1.14; Hbr 1,1-3; 2,14.
- B. Odrośl Jahwe to nowy rozrost Boga Jahwe, służący rozgałęzieniu się Trójjedynego Boga, a przez to Jego powiększeniu i rozprzestrzenieniu w wyniku wcielenia – Iz 7,14; Mt 1,22-23.
- C. Chrystus, Odrośl Jahwe, w swoim wcieleniu rozgałęził się w swej boskości ze strefy boskości na strefę człowieczeństwa – J 1,1.14.
- D. Chrystus w swoim wcieleniu wyszedł z wieczności i wszedł w czas; od pradawnych czasów, od dni wieczności, Trójjedyny Bóg przygotowywał się do wyjścia z wieczności i wejścia w czas, wejścia wraz z boskością w człowieczeństwo – Mi 5,2.

- E. Kielkowanie i rozrost Boga w Chrystusie, Odrośli Jahwe, służą wyrazowi wszelkich bogactw boskości w człowieczeństwie Chrystusa, czyli rozwinięcia się bogatych przymiotów boskości w cnoty Chrystusa, Boga-człowieka, w Jego człowieczeństwie – Ef 3,8.
- F. Wcielony Bóg w swej boskości będzie ozdobą i chwałą wybranego ludu Bożego w dniu przywrócenia – Iz 4,2a:
 - 1. Nasz Bóg wraz z boską naturą jest naszym ozdobą i chwałą – 60,1.9.13.
 - 2. Chrystus żyje w nas, dzięki czemu mamy udział w boskiej naturze; nie jesteśmy zatem tylko ludzcy, lecz również boscy i boska natura jest naszym ozdobą oraz chwałą – Ga 2,20; 2 P 1,4.

V. Określenie „Owoc ziemi” odnosi się do człowieczeństwa Chrystusa wraz z Jego ludzką naturą – Iz 4,2b; Łk 1,42:

- A. Chrystus, Owoc ziemi, narodził się jako człowiek z ludzką krwią i ciałem z ziemi; ziemia była źródłem Jego człowieczeństwa, tak jak wieczność – Jego boskości – Hbr 2,14.
- B. Chrystus, Owoc ziemi, służy pomnożeniu i powieleniu boskiego życia w człowieczeństwie – J 12,24:
 - 1. Bóg w sobie samym, w swojej boskości, nie może się pomnożyć.
 - 2. Bóg potrzebuje człowieczeństwa, aby się pomnożyć i powielić; człowieczeństwo jest glebą, ziemią, która umożliwia Trój-jedynemu Bogu pomnożenie się i powielenie – 20,17; Rz 8,29; Hbr 2,10.
- C. Chrystus, Owoc ziemi, w swoim człowieczeństwie, wyrażającym Jego boskie piękno i chwałę, będzie doskonałością i wspañiałością wybranego ludu Bożego w dniu przywrócenia – Iz 4,2b:
 - 1. Również dzisiaj, w wieku łaski, powinniśmy prowadzić życie, w którym wyrażamy piękno oraz chwałę Chrystusa na sposób boski i Jego doskonałość oraz wspañiałość na sposób ludzki – 1 Kor 10,31; Flp 1,11.20.
 - 2. Prawidłowy chrześcijanin jest zarówno boski, jak i ludzki, ma boskie piękno i chwałę Jezusa oraz ludzką doskonałość i wspañiałość Jezusa – w. 8-9; 1 P 2,12.

VI. W Księdze Izajasza 4,5-6 występują kolejne dwa uzupełniające się aspekty Chrystusa – dający osłonę baldachim chwały i oceniający przybytek łaski:

- A. Druga para aspektów wynika z pierwszej pary i powstaje dzięki niej:
 - 1. Ponieważ Chrystus jest Odroślą służącą nowemu rozrostowi Boga i Owocem służącym Jego powieleniu, ma boskie piękno i chwałę wraz z ludzką doskonałością i wspaniałością; dlatego może być baldachimem, który daje nam osłonę i przybytkiem, który nas ocenia – w. 2, 5-6.
 - 2. Nasz Jezus jest Bogiem-człowiekiem, mającym zarówno boskość, jak i człowieczeństwo; ten Bóg-człowiek w swojej boskości i człowieczeństwie, Odrośl Jahwe i Owoc ziemi, jest dającym osłonę baldachimem boskiej chwały i oceniającym przybytkiem łaski w człowieczeństwie.
- B. Bóg-człowiek, Chrystus, baldachim, który jest osłaniającą chwałą Chrystusa w Jego boskości, osłania interesy Jahwe Boga na ziemi – w. 5.
- C. Oceniający przybytek to Bóg-człowiek, Chrystus w swoim człowieczeństwie wraz ze swoją łaską, jak przedstawia to Drugi List do Koryntian 12,9; to Chrystus, oceniająca nas ochrona i obrońca – Iz 4,6; J 1,14.

Poselstwo czwarte

Wizja Chrystusa w chwale

Wersety biblijne: Iz 6,1-8; J 12,38-41.

I. „W roku śmierci króla Ozjasza ujrzałem Pana siedzącego na wysokim i wyniosłym tronie, a tren Jego szaty wypełniał świątynię” – Iz 6,1:

A. Ten, którego ujrzał Izajasz, to Chrystus, Pan, Król, Jahwe Zastępów – w. 5b:

1. Jan w swojej relacji na temat życia codziennego i dzieła Chrystusa na ziemi powiedział, że Izajasz „ujrzał chwałę Jego i o Nim mówił” – J 12,41.
2. Żeby ujrzeć wizję chwalebного Chrystusa osadzonego na tronie, musimy zważać na przestrożę Izajasza (Iz 6,9-10), ćwicząc ducha i modląc się o to, by Pan otworzył nasze wewnętrzne oczy, zmiękczył nasze serce i zwrócił je ku sobie; wtedy otrzymamy Jego wewnętrzne uzdrowienie ze ślepoty i choroby (J 12,38-40; Mt 13,14-17; Dz 28,25-27; Obj 3,18; 4,2; 2 Kor 3,16-18).

B. Izajasz ujrzał wizję Chrystusa w chwale, gdy znajdował się w stanie przygnębienia – Iz 6,1.5; por. 22,1; 2 Krn 26,3-5.16-22:

1. Pomimo buntu, nieprawości i zepsucia wybranego przez Boga i umiłowanego ludu, Chrystus w dalszym ciągu zasiada na wysokim i wyniosłym tronie w chwale – Iz 6,1-4; Lm 5,19; Obj 22,1.
2. Chrystus jest jedynym dobrem we wszechświecie; musimy spoglądać na Niego i całkowicie koncentrować się na Nim, odwracając się od wszystkiego innego; nie patrzmy na nic ani na nikogo innego prócz Chrystusa – Hbr 12,1-2a.
3. Na ziemi wszystko podlega zmianom i wahaniom, lecz Chrystus pozostaje taki sam teraz i na wieki; wynika stąd, że nie powinniśmy spoglądać na sytuację, jaka panuje na ziemi, tylko na Chrystusa, który przebywa na tronie – w. 2; 13,8.

C. Długa szata Chrystusa oznacza Jego przepych, przejawiający się w Jego cnotach, który wyraża się zwłaszcza w Jego człowieczeństwie i za Jego pośrednictwem; to, że Chrystus nosił długą

szatę, wskazuje na to, że ukazał się Izajaszowi w podobieństwie człowieka; Chrystus to osadzony na tronie Bóg-człowiek, który ma boską chwałę wyrażoną w Jego ludzkich cnotach – Iz 6,1; por. Ez 1,26,22; Dz 2,36; Hbr 2,9a.

II. „Serafiny unosiły się ponad Nim; każdy z nich miał po sześć skrzydeł; dwoma zakrywał swą twarz, dwoma okrywał swoje nogi, a dwoma latał. I wołał jeden do drugiego: Święty, Święty, Święty jest Jahwe Zastępów. Cała ziemia pełna jest Jego chwały” – Iz 6,2-3:

A. Izajasz ujrzał długą szatę, która oznacza przepych Chrystusa w Jego cnotach, natomiast serafiny wychwalały Go w Jego świętości i ogłaszały, że cała ziemia pełna jest Jego chwały.

B. Izajasz ujrzał Chrystusa w Jego boskiej chwale oraz Jego ludzkie cnoty i świętość opartą na Jego sprawiedliwości:

1. Serafiny oznaczają czy też przedstawiają świętość Chrystusa, ucieleśnienie Trójjedynego Boga; stały tam ze względu na świętość Chrystusa.

2. Świętość Chrystusa opiera się na Jego sprawiedliwości; z uwagi na to, że zawsze był On sprawiedliwy, był uświęcony, oddzielony, od pospolitych ludzi – 5,16.

III. „Od głosu tego, który wołał, zadrgały fundamenty w posadach, a świątynia napełniła się dymem. I powiedziałem: Biada mi! Jestem zgubiony! Wszak jestem mężem o nieczystych wargach i mieszkam pośród ludu o nieczystych wargach, a oczy moje oglądały Króla, Jahwe Zastępów!” – 6,4-5:

A. Drżenie fundamentów w posadach symbolizuje powagę, zaś świątynia, która napełniła się dymem – chwałę, której płomień wywołuje trwogę – por. 4,5.

B. Ponieważ Izajasz ujrzał tę wizję, nastąpił dla niego kres, koniec, i uświadomił sobie, że jest mężem o nieczystych wargach i mieszka pośród ludu o nieczystych wargach – 6,5:

1. Na objawienie składa się widzenie, a także uśmiercanie; uśmiercanie, które pochodzi ze światła, to największa rzecz w doświadczeniu chrześcijańskim.

2. Im bardziej widzimy Boga, tym lepiej dostrzegamy to, jacy jesteśmy, i tym bardziej zapieramy się i nienawidzimy siebie – Hi 42,5-6; Ps 36,10; Ef 5,13; Łk 5,8.

3. Każdy, kto naprawdę widzi Pana w Jego chwale, zostaje oświecony w swoim sumieniu w odniesieniu do swojej nieczystości – por. w. 8.
 4. Znaczny odsetek słów, jakie wypowiadamy, jest niegodziwy, ponieważ większość tego, co wychodzi z naszych ust, to słowa krytyki; jeśli wyeliminujemy plotki, utyskiwania i spory, możemy odkryć, że mamy bardzo niewiele do powiedzenia – Flp 2,12-14; por. Łk 6,45; Ef 4,29-30; 1 P 1,15-16.
- C. To, ile o sobie wiemy, zależy od tego, w jakim stopniu widzimy Pana; dlatego musimy codziennie rano się ożywiać; poranne ożywienie to czas służący temu, byśmy ujrzeli Pana – Mt 5,8; Ps 27,4.8.
- D. Im bardziej widzimy Pana i poddajemy się mierzeniu przez Niego, tym bardziej zostajemy oczyszczeni, zaopatrzeni i przeobrażeni – Ez 40,3; 47,3-5.
- E. To, iż widzimy Boga, przeobraża nas, ponieważ gdy Go widzimy, zyskujemy Go i przyjmujemy do swojego wnętrza Jego pierwiastek – 2 Kor 3,18.
- IV. „Wówczas przyleciał do mnie jeden z serafinów, trzymając w ręce węgiel, który kleszczami wziął z ołtarza. Dotknął nim ust moich i rzekł: Oto dotknęło to twoich warg: twoja wina jest zmazana, zgładzony twój grzech” – Iz 6,6-7:**
- A. Izajasz, uświadomiwszy sobie, że jest nieczysty, został oczyszczony przez jednego z serafinów, które oznaczają świętość Boga – w. 6a.
 - B. Izajasz został oczyszczony węglem z ołtarza; użycie tego węgla przez serafina symbolizuje skuteczność odkupienia dokonanego przez Chrystusa na krzyżu i zastosowanego przez „Ducha, Świętego” w Jego osądzającej, wypalającej i uświęcającej mocy – w. 6b-7a; 4,4; por. Łk 12,49; Obj 4,5.
 - C. To oczyszczenie dokonane przez serafina węglem z ołtarza zmazało winę Izajasza i zgładziło jego grzech – Iz 6,7b.
- V. „I usłyszałem głos Pana mówiącego: Kogo mam posłać? Kto by Nam poszedł? Odpowiedziałem: Oto ja, poślij mnie!” – w. 8; por. J 17,21; 20,21-22:**

- A. Ujrzenie Boga prowadzi w efekcie do tego, iż zostajemy przez Niego oczyszczeni, co z kolei owocuje tym, iż On nas posyła – Iz 6,6-8; 1 J 1,7-9.
- B. Słowa „mam” i „Nam” wskazują, że Ten, który przemawia, jest trójjedyny i że nie jest to jedynie Chrystus, lecz Chrystus, który jest ucieleśnieniem Trójjedynego Boga – Iz 6,8a; Kol 2,9.
- C. Trójjedyny Bóg posyła nas, abyśmy wprowadzali Jego wybrany lud w stan, w którym będzie on żył Chrystusem, dzięki czemu będzie mógł Go wyrażać w Jego chwale, przesycać się Jego świętością i żyć w Jego sprawiedliwości – Iz 6,8b; Dz 13,47; Iz 49,6; Flp 1,21a.

Poselstwo piąte

Znak wcielenia Chrystusa i odsłonięcie tej wspaniałej Osoby

Wersetety biblijne: Iz 7,11-14; 8,8; 9,5-6; 63,16; 64,7.

- I. W związku z Bożą ekonomią w wersetach 7,14 i 9,5 Księgi Izajasza następuje faktyczne połączenie ksiąg historycznych Starego Testamentu i ich wypełnienia w Nowym Testamencie; z werse-
tów tych wynika, że Bóg przyoblecze się w człowieczeństwo i w ten
sposób zespoli boskość z człowieczeństwem – J 1,14; Łk 1,35; Mt
1,18.20.**
- II. W Księdze Izajasza 7,14 znajduje się znak wcielenia Chrystusa:**
- A. Jahwe chciał, by Achaz, król Judy, poprosił o znak (w. 10-25);
znak ten wiąże się z wprowadzeniem na scenę Chrystusa, który
narodził się z dziewicy.
 - B. Izajasz prorokował, że Bóg Izraela stanie się ludzkim dziećciem,
które narodzi się z dziewicy i że nazwą Go Immanuelem – w. 14:
 - 1. Znak dziewicy, która poczyna i zradza syna, obejmuje całą
Biblię, począwszy od Księgi Rodzaju 11 po Księgę Objawie-
nia 22.
 - 2. Znak ten w rzeczywistości wypełnił się, gdy żona Izajasza
porodziła syna; ostatecznym jego wypełnieniem było wciele-
nie, kiedy to Jezus Chrystus narodził się z dziewicy Marii
i był dzieckiem, które miało dwoistą naturę, boską i ludzką;
w ten oto sposób zaistniał Immanuel, „Bóg z nami” – Iz 8,3;
Mt 1,23; Łk 1,35.
 - C. Ziemia Immanuela (Iz 8,8) to ziemia Judy, ziemia święta, to tery-
torium Immanuela, Boga z nami; ziemia ta, najechna przez ar-
mię asyryjską, to ziemia, którą Chrystus odziedziczy i na niej
zbuduje swoje tysiącletnie królestwo; królestwo to obejmie dwa
wybrane ludy: wybranych Żydów, czyli Jego ziemski lud, i wy-
branych wierzących, czyli Jego niebiański lud.
 - D. Powinniśmy rozpatrywać znak dziewicy, która poczyna i rodzi
syna – znak Chrystusowego wcielenia – w powiązaniu z Babi-
lonem, którym posłużył się Szatan do przeciwstawienia się Bogu
i Jego ekonomii – 13,1.19; 14,4.11-15; 21,9; 47,1; 48,20:

1. W Biblii Babilon przedstawia wynik dzieła Szatana; sprzeciw Szatana wobec Boga zaczął się od Babilonu i na nim też zakończy – Rdz 11,1-9; Obj 17–18.
 2. Babilon był narodem, który najgorzej obraził Boga, a jego król był jedno z Szatanem (Iz 14,4.11-15); Babilon zatem to największy Boży wróg, początek i koniec ludzkich rządów; Bóg w pełni go osądzi, potępi i ukarze – 21,9; Jr 51,8-9; Obj 14,8; 18,2.
 3. Znak dziewicy, która rodzi syna, zwanego Immanuelem, obejmuje również położenie kresu Babilonowi – Iz 7,14; 8,8.
- E. Wypełnienie prorocтва z Księgi Izajasza 7,14 o Immanuelu widzimy w Ewangelii Mateusza 1,20-23:
1. Dziecko zrodzone z ludzkiej dziewicy to Emmanuel, Bóg z nami:
 - a. Bóg narodził się w dziewicy Marii z Ducha Świętego – w. 20.
 - b. Dziecko zrodzone z Marii było dzieckiem Bogiem-człowiekiem – bosko-ludzkim dzieckiem.
 2. Bóg przyszedł i stał się zarówno Bogiem, jak i człowiekiem, Bogiem-człowiekiem, stał się Jezusem, Jahwe Zbawicielem – w. 21.
 3. Jezus to imię, które nadał mu Bóg, a Emmanuel to imię, które nadali mu ludzie – w. 23:
 - a. Immanuelem, Bogiem z nami, nazwali Go ci, którzy Go doświadczyli.
 - b. Im więcej doświadczymy z Pana Jezusa, tym bardziej będziemy wiedzieli, że jest On Immanuelem.
- F. Praktyczny Immanuel, obecność Trójjedynego Boga, to Duch rzeczywistości – J 1,14; 14,16-20; 1 Kor 15,45b:
1. On jest z nami na naszym zgromadzeniach i po wszystkie dni naszego życia – Mt 18,20; 28,20.
 2. Jest z nami w naszym duchu, który jest obecnie ziemią Immanuela – 2 Tm 4,22; Iz 8,6-8.
- G. Immanuel jest wszechzawierający – Flp 1,19:
1. Po pierwsze, jest On naszym Zbawicielem (Łk 2,11), następnie naszym Odkupicielem (J 1,29; Rz 3,24), po czym naszym Dawcą życia (1 Kor 15,45b) i wszechzawierającym, zamieszkującym w nas Duchem (J 14,16-20; Rz 8,9-11).

2. Immanuel jest w rzeczywistości treścią całego Nowego Testamentu (Mt 1,23; 18,20; 28,20; Obj 21,3), a wszyscy wierzący w Chrystusa, Jego członki, są częścią tego wielkiego Immanuela, zbiorowego Chrystusa (1 Kor 12,12; Kol 3,10-11).
3. Znak Immanuela znajduje zwieńczenie w Nowej Jeruzalem, która jest sumą Immanuela, całością Boga z nami – Obj 21,2-3.10.

III. Księga Izajasza 9,5-6 odsłania Chrystusa jako wspaniałą Osobę:

- A. O Chrystusie mowa tu jako o dziecku, które nam się narodziło i o Synu, który został nam dany – w. 5:
 1. Słowa „nam” wskazują na doświadczenie, a nie doktrynę.
 2. Powtórzenie tego słowa świadczy o mocnym jego zaakcentowaniu; pokazuje to, że wszystko, co ten werset objawia, służy „nam” i jest bardzo osobiste, subiektywne i można tego doświadczać.
 3. To, że Chrystus jest dzieckiem, Synem, Przedziwnym Doradcą, Bogiem Mocnym, Odwiecznym Ojcem i Księciem Pokoju, służy naszemu doświadczeniu – w. 5.
- B. Dziecko, które się nam narodziło, jest zarówno ludzkie, jak i boskie, a Syn nam dany jest boski:
 1. Boski Syn został dany w wyniku narodzin bosko-ludzkiego dziecięcia – J 3,16:
 - a. Słowo „dziecię” w Księdze Izajasza 9,5 wskazuje na Boga, człowieka, Boga, który staje się człowiekiem oraz Boga i człowieka, którzy są zespoleni razem w jedno.
 - b. Dziecię z naturą boską i ludzką, zrodzone z ludzkiej dziewicy, to także Syn, którego dał Odwieczny Ojciec w boskiej naturze.
 - c. Dziecię narodzone w wersecie 5 to Ten, który narodził się z dziewicy i został nazwany Immanuelem w wersecie 7,14.
 2. Odwieczny Ojciec dał nam dar, swego Syna, który stał się Bogiem-człowiekiem – J 3,16; 4,10; Rz 6,23; 1 J 5,11-12.
- C. Bóg Mocny to imię dziecięcia, a Odwieczny Ojciec – Ojciec w Bóstwie – to imię Syna – Iz 63,16; 64,7; J 5,43; 10,30; 14,10.26.
- D. Księga Izajasza 9,5 wyraźnie objawia, że dziecię to Bóg Mocny oraz że Syn to Odwieczny Ojciec:

1. Syn w Księdze Izajasza 9,5 opisany jest dwojako:
 - a. Raz jako syn ludzkiej dziewicy, zrodzony z niej, a innym razem jako Syn Najwyższego – 7,14; Mt 1,23; Łk 1,32.
 - b. Syn ten jako syn Marii ma ludzką naturę i narodził się, zaś Syn, który jest Synem Najwyższego, ma boską naturę i został dany w wyniku narodzin syna Marii – w. 31-33.
 - c. Ten wspaniały Syn narodził się ze źródła ludzkiego, dany zaś został ze źródła boskiego; jest On zarówno ludzki, jak i boski – J 3,16; Ga 4,4.
2. W świetle Księgi Izajasza 9,5 Syn dany nam nazwany jest Odwiecznym Ojcem, Ojcem wieczności, Tym, kto jest samostny i wiecznie istniejący:
 - a. Ojciec w Bóstwie jest Ojcem wieczności, Syn zaś w świetle wersetu 5 również jest Ojcem wieczności, Odwiecznym Ojcem.
 - b. Jest tylko jeden Odwieczny Ojciec, Ojciec, który jest samostny i wiecznie istniejący.
3. Ewangelia Jana 14,7-11 potwierdza Księgę Izajasza 9,5 i ją wzmacnia:
 - a. Pan rzekł w wersecie 14,9: „Kto mnie widział, widział Ojca”.
 - b. Ojciec i Syn są jedno; jeśli zatem wyznajemy Syna, mamy także Ojca – 10,30; 1 J 2,23.
4. Prorok Izajasz w wersetach 63,16 i 64,7 dalej rozwija to, o czym prorokował na temat tego, że Chrystus jest Odwiecznym Ojcem w wersecie 9,5:
 - a. W wersecie 64,7 mówi, że Odwieczny Ojciec jest naszym Stwórcą, zaś w wersecie 63,16, że jest On naszym Odkupicielem.
 - b. Odwieczny Ojciec jest zarówno naszym Stwórcą, jak i Odkupicielem, co potwierdza i wzmacnia nasze zrozumienie, wedle którego Odkupiciel, Chrystus, jest Odwiecznym Ojcem, świętym Ojcem w Bóstwie.
 - c. Na podstawie objawienia całej Księgi Izajasza wnioskujemy, że „Odwieczny Ojciec” w wersecie 9,5 odnosi się do Jahwe i Jezusa; to dlatego, mimo iż jest On Synem, nazwany został imieniem: Odwieczny Ojciec.

- E. Na barkach Chrystusa spoczywa władza, co oznacza, że boskie zarządzanie spoczywa na barkach dziecięcia, które się narodziło i Syna, który został dany – w. 5.
- F. Chrystus jest Przedziwnym Doradcą; nasz Doradca to Bóg Mocny, który udziela nam rady i jest mocą oraz siłą do wcielenia jej w życie – w. 5.
- G. Tytuł „Książę Pokoju” odnosi się do władzy – w. 5-6:
 1. Mając Chrystusa, który jest Księciem Pokoju, mamy Jego panowanie, rządy, i zaznajemy Jego pokoju, który jest pochodną Jego wewnętrznego panowania – Ef 2,14-15; 4,3; Kol 3,15.
 2. Władza, która spoczywa na Jego barkach, powiększy się i nie skończy się Jego pokój – Iz 9,6.
 3. Zasiądzie On na tronie Dawida i będzie władał swoim królestwem oraz ustanowi swoje królestwo w prawości i sprawiedliwości najpierw w tysiącletnim królestwie, a następnie na nowym niebie i nowej ziemi na wieczność – Łk 1,31-33.

IV. Księga Izajasza 7,14 i 9,5-6 to szczyt boskiego objawienia:

- A. Bóg stał się człowiekiem, aby wypełnić swoją ekonomię dzięki uczynieniu człowieka Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie za pomocą procesów: wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia – J 1,1.14.29; 3,14; 7,39; 12,24; 20,17.22.
- B. Bóg stał się człowiekiem, aby odkupić na powrót człowieka dla siebie i uczynić swój odkupiony lud Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie; uzyska dzięki temu powszechny i zbiorowy wyraz siebie na wieczność – Rz 8,3; 3,24; 1,3-4; 8,9-11.29; 12,4-5; Obj 1,5-6; 5,6.10; 21,2.10.

Poselstwo szóste

Wielkie światło

Wersety biblijne: Iz 8,23–9,4; 42,6; 49,6; 50,10-11; 2,5.

I. Światło w Księdze Rodzaju 1,3 to typ Chrystusa, prawdziwego światła – J 1,4-5,9:

- A. Chrystus jest prawdziwym światłem wszechświata; jest On wschodzącym słońcem z wysoka, jasną gwiazdą poranną i Słońcem sprawiedliwości – Łk 1,78; Obj 22,16b; Ml 3,20.
- B. Światło fizyczne w Księdze Rodzaju 1,3 jest typem Chrystusa, duchowego światła, dla nowego stworzenia – 2 Kor 4,6; 5,17:
 - 1. Światło jest niezbędne do zrodzenia życia; zgodnie z ważną zasadą obowiązującą w Biblii, światło służy życiu i tam, gdzie jest światło, jest życie – J 8,12; 1,9.12.
 - 2. W Księdze Rodzaju światło służy starymu stworzeniu, natomiast w Ewangelii Jana światło służy nowemu stworzeniu; stare stworzenie powstało dzięki światłu fizycznemu, zaś nowe stworzenie powstaje dzięki Chrystusowi, duchowemu światłu – w. 4-5, 9, 12; 8,12; 12,36; 2 Kor 4,6.

II. Boskie światło jest naturą Bożego wyrazu, promienieje w boskim świetle i jest źródłem boskiej prawdy – 1 J 1,5-6; J 1,4; 8,12:

- A. Światło to Boże świecenie, wyraz Boga; kiedy Bóg się wyraża, naturą tego wyrazu jest światło – 1 J 1,5.
- B. Boskie światło jaśnieje w boskim życiu, gdyż światło i życie idą ze sobą w parze – J 1,4; 8,12; Ps 36,10.
- C. Boskie światło jest źródłem boskiej prawdy; kiedy świeci na nas boskie światło, staje się ono prawdą, czyli boską rzeczywistością – J 1,5,9; 8,12.32; 18,37.
- D. Boskie światło, które jaśnieje w boskim życiu i prowadzi do boskiej prawdy, jest ucieleśnione w Panu Jezusie, wcielonym Bogu – 1,1.4.14; 8,12; 9,5; 14,6.

III. Chrystus jest wielkim światłem, które rozświetla ciemność i uwalnia z więzów – Iz 8,23–9,4:

- A. Jako wielkie światło, Chrystus jest prawdziwą światłością, światłem życia – J 1,9.4; 8,12:

1. Chrystus to jedyne światło, poza Nim nie ma światła – 12,46.
 2. Aby uzyskać prawdziwe światło, musimy doświadczać Chrystusa – Mi 7,8; J 8,12.
 3. Możemy ujrzeć światło jedynie w świetle Chrystusa; jeśli pragniemy światła, musimy przyjąć Chrystusa oraz dotknąć Go – Ps 36,10b.
- B. Jako wielkie światło, Chrystus jaśnieje nad ludem chodzącym w ciemności i nad tymi, którzy mieszkają w krainie cienia śmierci – Iz 9,1; J 1,5; Dz 26,18; Kol 1,13:
1. Chrystus jest światłem, by być zbawieniem Bożym – Iz 49,6.
 2. Chrystus zbawia nas, świecąc na nas; gdy świeci On na nas w postaci wielkiego światła, jest naszym zbawieniem – Dz 9,3; 22,6; 26,13.
 3. Chrystus, świecąc do naszego wnętrza, zbawia nas od ciemności śmierci – Iz 9,1; Mt 1,21.23; 4,16; 2 Kor 4,6.
- C. Świecenie Chrystusa, wielkiego światła, na Boży lud uwalnia go z więzów ciemności, zrywa ciężące nad nim jarzmo i niszczy wrogów oraz ich oręż – Iz 9,2-4; 10,26-27.
- D. Proroctwo z Księgi Izajasza 9,1 wypełniło się w Ewangelii Mateusza 4,16:
1. Kiedy Chrystus przyszedł do Galilei, ludzie siedzący w ciemności ujrzeli wielkie światło, a tym, którzy przebywali w krainie i cieniu śmierci, zajaśniała światłość.
 2. Posługa Chrystusa nie rozpoczęła się od ziemskiej mocy, tylko od niebiańskiego światła:
 - a. Ta światłość to sam Chrystus, światło życia, jaśniejące w cieniu śmierci – J 12,46; 8,12.
 - b. Chrystus to wielkie światło, które ma moc pociągania ludzi i zdobywania ich – Mt 4,17-22.
 3. Nauczanie Pana było w szczególności jaśnieniem wielkiego światła; każde słowo wydobywające się z Jego ust było słowem oświecenia, a lud pogrążony w ciemności był oświecony Jego nauczaniem – Mk 1,21-22.
- E. W Księdze Izajasza 8,23-9,4 widzimy życie chrześcijańskie wraz z radowaniem się Chrystusem, wielką światłością; za sprawą swego świecenia zbawia On nas i łamie ciężące na nas jarzmo i drąg na naszych plecach oraz pręt naszego ciemięzcy.

F. Chrystus został powołany przez Jahwe do tego, by być światłością dla narodów – 42,6:

1. Chrystus jest prawdziwą światłością, która jaśnieje ponad światem i oświeca każdego człowieka, by ożywić go ku odrodzeniu; jest On światłem dla ludu Bożego, by ten przyjął Boga jako życie – J 1,4.9.12-13; 1 J 1,5; 5,11-12.
2. Chrystus jest boską, cudowną światłością, która otwiera oczy niewidomym i wyprowadza wybrany lud Boży z ciemności śmierci, ze sfery śmierci, spod władzy Szatana, oraz wprowadza go w sferę światłości Bożego życia – Iz 42,7; Dz 26,18; Kol 1,12-13.
3. Chociaż Księga Izajasza 49,6 odnosi się do Chrystusa, którego Bóg uczynił światłością dla pogan, aby Jego zbawienie mogło dotrzeć na krańce ziemi, apostoł Paweł, będąc jedno z Chrystusem w przeprowadzaniu Bożego zbawienia w Chrystusie, odniósł to słowo prorockie do samego siebie w swej posłudze głoszenia ewangelii – Dz 13,47.
4. Bóg powołał nas z ciemności – będącej wyrazem i sferą Szatana w śmierci – do swej cudownej światłości – wyrazu i sfery Boga w życiu – 1 P 2,9.

IV. Niegdyś byliśmy ciemnością, lecz teraz jesteśmy światłością w Panu i powinniśmy postępować jak dzieci światłości – Ef 5,8-9:

- A. Tak jak Bóg jest światłością, również my, Boże dzieci, jesteśmy dziećmi światłości – 1 J 1,5; Ef 5,8; J 12,36.
- B. Jesteśmy nie tylko dziećmi światłości, lecz wręcz samą światłością, ponieważ jesteśmy jedno z Bogiem w Panu – Ef 5,8; Mt 5,14; 1 J 1,5.
- C. Owoc światłości w dobroci, sprawiedliwości i prawdzie wiąże się z Trójjedynym Bogiem:
 1. Bóg Ojciec jako dobroć jest naturą owocu światłości; dobroć w Liście do Efezjan 5,9 zatem odnosi się do Boga Ojca – Mt 19,17.
 2. Sprawiedliwość odnosi się do Boga Syna, gdyż Chrystus przyszedł, by wypełnić Boży zamysł zgodnie z Bożym sprawiedliwym sposobem postępowania – Rz 5,17-18.21.
 3. Prawda, wyraz owocu w światłości, odnosi się do Boga Ducha, gdyż jest On Duchem rzeczywistości – J 14,17; 16,13.

V. Kto boi się Jahwe i słuca głosu Jego Sługi, niech ufa Jahwe, a będzie miał światło chodząc w ciemności – Iz 50,10-11; Ps 139,7-12.23-24:

- A. Wszyscy, którzy sami dla siebie rozniecają ogień i chodzą w promieniach własnego światła, zamiast w Bożym świetle, będą cierpieli w boleściach – Iz 50,11.
- B. Powinno to być dla nas przestrożą, byśmy chodzili w świetle danym przez Boga, a nie w świetle, które sami zapalamy – 1 J 1,5.
- C. „Chodźcie, postępujmy w światłości Jahwe” – Iz 2,5.

VI. Będąc jaśniejącym światłem, wierzący w Chrystusa, ludzie królestwa, są jak miasto położone na górze, jak miasto, które nie może się ukryć – Mt 5,14:

- A. Światłem tym nie jest pojedynczy wierzący; to miasto to zbiorowość zbudowana w jedną całość, by świecić nad ludźmi, którzy ją otaczają – 16,18:
 - 1. Miasto to jest światłem; jeśli nie ma miasta, nie ma też światła – Obj 21,23-24.
 - 2. Jeżeli jesteśmy podzieleni, przestajemy świecić; żeby być świecącym miastem, musimy zachowywać jedność i pozostawać jedną całością, zbiorowym Ciałem – Ef 4,1-6; 5,8-9.
 - 3. Jeśli mamy się stać tym miastem światła, musimy zostać zbudowani w Ciało Chrystusa – Mt 16,18; Ef 4,16:
 - a. Zbudowanie ze współwierzącymi stanowi najwyższe i największe wymaganie, jakie Pan stawia tym, którzy wiernie Go szukają zgodnie z boską jednością Boskiej Trójcy – J 17.
 - b. Wzajemne zbudowanie z tymi, którzy współuczestniczą wraz z nami w boskim życiu, jest najwyższą cnotą osoby, która podąża za Chrystusem zgodnie z odwieczną Bożą ekonomią – Ef 2,21-22; Flp 3,7-12.
- B. Ostatecznym zwieńczeniem tego miasta światła jest święte miasto, Nowa Jeruzalem, w którego świetle będą chodziły narody” – Obj 21,10-11.23-24.

Poselstwo siódme

**Radować się Chrystusem, który jest odrostem i gałązką
i w ten sposób wzrastać w Nim oraz radować się Nim
jako chorągwią i sztandarem, aby Go szeregować,
podlegając zasadzie przywrócenia życia
i mając na celu nowe ożywienie**

Wersety biblijne: Iz 11,1-16.

- I. Przy studiowaniu Księgi Izajasza 11,1-16 nie kładziemy nacisku na wypełnienie się tego fragmentu w przyszłości, lecz na zasadę przywrócenia życia; rozdział ten przedstawia okoliczności, w jakich dokonuje się odzyskiwanie, ożywienie, przywrócenie – w. 1; Hbr 6,5; Dz 3,19-21.
- II. Poddani zasadzie przywrócenia, radujmy się Chrystusem, który jest odrostem z pnia Jessego i gałązką z korzenia Jessego – Iz 11,1-9; Hbr 6,5:
 - A. Chrystusa przedstawia odrost z pnia wielkiego drzewa domu Dawida, które zostało ścięte przy korzeniach; przyście we wcieleniu Chrystusa, odrostu z pnia Jessego, było odrodzeniem się królewskiej rodziny Dawida, która znalazła się w biedzie i została „ścięta” – Rt 4,17b; zob. Iz 10,32-34:
 1. My myślimy, że Chrystus przychodzi dwukrotnie, lecz dla Boga Syn został posłany raz na zawsze; gdy narodził się Jezus, Bóg jedynie zaczął posyłać swego Syna na ziemię, lecz posłanie to nadal trwa; zakończy się ono wówczas, gdy Syn Człowieczy przyjdzie jawnie na ziemię – Mt 24,27.
 2. Przyście Chrystusa, Jego pojawienie się, to coś ciągłego; gdy Chrystus się wcielił, zaczął przychodzić; ciągiem dalszym Jego przyścia było Jego ludzkie życie, śmierć, zmartwychwstanie, wniebowstąpienie, wylanie zwieńczonego Ducha (który jest rzeczywistością Chrystusa), krzewienie Go w wyniku głoszenia ewangelii całej zamieszkałej ziemi i Jego wzrost w wierzących oraz w kościele – Mi 5,2.
 3. Zakończenie posłania Go przez Boga realizuje się na trzy sposoby: buduje On kościół, przygotowuje Izrael i przystosowuje, osądza, narody.

- B. Odrost z pnia Jessego wskazuje na ożywiająca moc życia w świeżości – Iz 11,1a; 7,14; 9,5; Wj 13,4; Dz 3,19-21; Tt 3,5; Ef 4,23; 5,26; 2 Kor 4,16.
- C. Gałązka z korzenia Jessego wskazuje na ukrytą, potęgującą się moc życia, której towarzyszy moc wzrostu i przynoszenia owocu – Iz 11,1b; zob. Flp 4,12-13; Kol 1,9-11; 2,7; Mt 6,6; Ps 91,1; Łk 8,11-15; J 15,5; Jer 17,8.
- D. Chrystus jako odrost i gałązka jest pełen Ducha Jahwe, Ducha mądrości i zrozumienia, Ducha rady i mocy, Ducha poznania i bojaźni Jahwe; Ducha tego opisuje siedem określeń, dzięki czemu możemy powiedzieć, że jest On siedmiokrotnie wzmocnionym Duchem, Duchem, który jest obecnością Trójjedynego Boga w kościele – Iz 11,2; Obj 1,4; 3,1; 4,5; 5,6; zob. Kol 2,2b-3; 1 Kor 1,24:
1. Rozwijanie się Jahwe to całkowicie sprawa Ducha; Chrystus narodził się z Ducha, czyli został ukonstytuowany Duchem, który jest Jego boską esencją – Mt 1,8.20; Łk 1,35.
 2. Ponadto został ochrzczony, namaszczoney, Duchem – Mt 3,16; Łk 4,18.
 3. Duch był z Nim przez cały czas, był z Nim jedno – w. 1, 14; 10,21; J 1,32; Mt 12,28.
 4. Postępował On przez Ducha i prowadził życie w Duchu, z Duchem i poprzez Ducha; w Jego ludzkim życiu Duch przejawiał wszelkie przymioty mądrości, zrozumienia, rady, mocy, poznania i bojaźni Jahwe; nikt z ludzi nigdy nie odczuwał tak wielkiej bojaźni przed Bogiem, jak Jezus.
 5. Duch jest rzeczywistością Chrystusa – J 14,16-20; 1 J 5,6b; 2 Kor 3,17.
- E. Chrystus, który jest odrostem z pnia Jessego i gałązką z korzenia Jessego, realizuje zarządzanie Jahwe – Iz 11,3-5.
- F. Tam, gdzie Chrystus rośnie jako życie w świeżości i głębi, jest Duch wraz z Jego bogactwami; mamy tam też do czynienia z zarządzaniem Boga w sprawiedliwości i prawości i przywracane jest tam życie.
- G. Zarządzanie Jahwe przynosi przywrócenie życia i natura wszechrzeczy zmienia się dzięki Chrystusowi, który jest zamieszkującym, siedmiokrotnie wzmocnionym Duchem życia w mocy, mocy odnawiającej, wzmacniającej, powodującej wzrost i przynoszącej owoc:

1. W wieku przywrócenia wilk będzie mieszkał z barankiem, lampart będzie leżał obok koźlęcia, krowa będzie się paść wraz z niedźwiedziem, lew będzie jadł słomę jak wół, niemowlę będzie bawiło się nad norą kobry, a małe dziecko włoży swą rękę do kryjówki żmii – w. 6-9a.
2. Gdy nastanie przywrócenie, przywracająca moc Chrystusowa sprawi, że zmieni się wewnętrzna natura wszystkich stworzeń; dlatego zapanuje między nimi miła atmosfera, pełna pokoju i miłości; zmianę tę spowoduje poznanie Jahwe, poznanie Boga, które napełni ziemię – Rz 8,19-21; Iz 11,9.

H. Ponieważ życie kościoła jest przedsmakiem nadchodzącego wieku, to, co stanie się w Księdze Izajasza 11, powinno zaistnieć wśród nas w formie przedsmaku; nie powinno być wśród nas „wilków”, „lampartów”, „niedźwiedzi”, „lwów” ani „żmij” – zob. Dz 20,29-30; Ez 34,25:

1. Życie kościoła można uznać za „zoo” przywrócenia życia, w którym natura wszystkich zmieniła się poprzez Ducha i dzięki Chrystusowi, który jest odrostem i gałązką – Hbr 6,5; 2 Kor 3,18; Rz 12,2.
2. W wyniku boskiego przeobrażenia naszej wewnętrznej istoty możemy praktykować życie Ciała; panuje wówczas poznanie Boga, pokój Chrystusowy rozstrzyga w naszych sercach i wszystko jest miłe, pełne pokoju i miłości – Iz 11,9; Kol 3,15.

III. Gdy wewnętrznie radujemy się Chrystusem, wzrastamy w Nim i szerzymy Go, staje się On chorągwią dla ludów i sztandarem dla narodów; służy to nowemu ożywieniu – Iz 11,10-16; Flp 1,20; 2 Kor 5,20:

- A. Chrystus, który jest chorągwią, wszystko wyjaśnia, opisuje i poucza w kwestii ożywienia i przywrócenia w kościele – Iz 11,10; zob. J 1,1.4.29.32.42.51:
1. Boska chwała, którą jest Bóg wyrażony, będzie Chrystusowym miejscem odpocznienia – Iz 11,10b.
 2. Pokazuje to, że boska chwała jest jedno z Chrystusem; oznacza to również boskość Chrystusa i pokazuje, że Chrystus i Bóg są jedno – J 17,5.24; 10,30.

- B. Chrystus, sztandar dla narodów, jest wielkim magnesem, który przyciąga do siebie, pociąga, wzywa, zbiera i gromadzi cały lud na ziemi – Iz 11,12; J 12,31-32; 3,14-15; 8,28-30; 6,44; Jr 31,3; Pnp 1,4a; Hbr 12,2a.
- C. Księga Izajasza 11 łączy Chrystusa, który jest odrostem i gałązką (w. 1), z Chrystusem, który jest chorągwią i sztandarem (w. 10, 12):
1. W życiu kościoła, gdy Chrystus, odrost, staje się coraz większy, wyrośnięty odrost staje się chorągwią, która opisuje, wyjaśnia, określa, wyjaśnia, mianuje i udziela pouczeń ludom ziemi na temat tego, czym jest Chrystus dla Bożego ludu – zob. Wj 17,15.
 2. Ten sam Chrystus, który jest gałązką, rośnie i staje się sztandarem, żeby wezwać i zebrać narody ziemi.
- D. Chrystus, chorągiew dla ludów i sztandar dla narodów doprowadza do powrotu Bożego ludu w jednomyślności i uległości pogan w wyniku głoszenia ewangelii królestwa całej zamieszkałej ziemi – Iz 11,10-16; Mt 24,14; Obj 6,2; zob. Dz 16,6-9.
- IV. „W tych dniach zwracajmy w pełni uwagę na wszechzawierającego Chrystusa, który jest centrum i wszystkim w wielkim kole poruszania się Boskiej Trójcy, aby Bóg mógł udzielać się swoim wybranym. W życiu kościoła, służącym Pańskiemu odzyskiwaniu, gdzie zachodzi właściwe ożywienie i przywrócone zostaje życie, Chrystus powinien być odrostem, gałązką, chorągwią i sztandarem. Najpierw u nas powinno nastąpić przywrócenie życia, by potem Chrystus, chorągiew, to szerzył i wyznaczył dla innych. Narody będą Go w związku z tym szukać i stanie się On dla nich chorągwią. Alleluja za Chrystusa!” (*Life-study of Isaiah*, s. 275).**

Poselstwo ósme

Czerpać z radością wodę ze źródeł zbawienia

Wersety biblijne: Iz 12,1-6; Jr 2,13; Wj 17,6; Lb 20,8; J 4,10.14b.

- I. Bóg w swej ekonomii zamierzył, że będzie źródłem, zdrojem, żywych wód, i dzięki temu udzieli się wybranemu ludowi oraz stanie się jego zaspokojeniem i radością – Jr 2,13; Ps 36,8-9; Iz 12,1-6:**
- A. Czerpanie to prowadzi do powstania kościoła – Bożej partnerki, Jego przyrostu i powiększenia – Jego pełni, która Go wyrazi (J 3,29-30; Ef 3,16-19.21); oto pragnienie Boga, jakie żywi On w swoim sercu, Jego upodobanie, w Jego ekonomii (1,5.9; 3,9-11).
 - B. Ewangelia Jana 4,14b objawia płynącego Trójjedynego Boga – Ojca, który jest źródłem, Syna, który jest wypływem i Ducha, który jest płynącą rzeką; wynikiem tego jest całość życia wiecznego, Nowa Jeruzalem – cel odwiecznej Bożej ekonomii.
- II. Musimy zdać sobie sprawę, że zawsze, gdy ludowi Bożemu brakuje Ducha życia, który jest wodą życia, pojawiają się problemy; gdy Boży lud ma obfitość zbawiającego Ducha, który jest żywą wodą, problemy, jakie wśród niego panują, a także problemy, jakie ma on w stosunku do Boga, zostają rozwiązane – Wj 17,1-7; Lb 20,2-13:**
- A. Chrystus dzięki wcieleniu przyszedł na ziemię jako skała; na krzyżu uderzyła Go władza sprawiedliwego Bożego prawa i dokonało się Boże odkupienie, a z Jego przebitego boku wypłynęła krew i woda – Wj 17,6; 1 Kor 10,4; J 19,34:
 - 1. Krew, służąca naszemu prawnemu odkupieniu, zbawia nas od winy grzechu, a woda życia w zmartwychwstaniu, służąca naszemu organicznemu zbawieniu, zbawia nas od mocy grzechu – Rdz 2,21-22; Za 13,1; Ps 36,8-9; Obj 21,6; *Hymny*, nr 8,35, zwrotka 1.
 - 2. Gdy przebito Jego bok, wypłynęła żywa woda, którą Boży lud może pić; żywa woda to woda życia w zmartwychwstaniu – to wszechzawierający, życiodajny Duch, który jest ostatecznym wypływem Trójjedynego Boga.

B. Ponieważ Chrystus został ukrzyżowany i ponieważ dany został Duch, nie trzeba ponownie krzyżować Chrystusa; aby otrzymać od ukrzyżowanego Chrystusa żywą wodę, bierzmy „laskę” i „przemawiajmy do skały” – Lb 20,8:

1. Wziąć laskę to utożsamić się z Chrystusem w Jego śmierci i odnieść ją do siebie i swojej sytuacji.
2. Przemówić do skały to wypowiedzieć bezpośrednio słowo Chrystusa, który jest uderzoną skałą, i jednocześnie prosić Go, by dał nam Ducha życia (zob. J 4,10; Łk 11,13) w oparciu o to, że Duch został już dany.
3. Jeśli odniesiemy śmierć Chrystusa do siebie i poprosimy Go w wierze, by dał nam Ducha, otrzymamy żywego Ducha, który jest obfitym zasobem życia – Flp 1,19.

C. Mojżesz był zły na lud i zrobił coś niewłaściwego – dwukrotnie uderzył skałę, przez co nie uświęcił Boga; był zagniewany, podczas gdy Bóg taki nie był, czyli nie przedstawił właściwie Boga w Jego świętej naturze; uderzył dwukrotnie skałę, czyli nie zachował słowa Bożego w Jego ekonomii – Lb 20,7-11.

D. W tym, co mówimy o Bożym ludzie i jak postępujemy wobec niego, nasza postawa powinna odpowiadać świętej Bożej naturze, a nasze czyny być zgodne z Jego boską ekonomią; to Go uświęci; w przeciwnym razie nasze słowa i czyny będą wyrazem buntu przeciwko Niemu i Go urażą – w. 12, 24; 27,14.

E. Musimy zdać sobie sprawę, że gdy Boży lud napotyka problemy, potrzebuje praktycznego Bożego zbawienia – przetworzonego Trójjedynego Boga, który jest żywą wodą.

III. „Wy zaś z weselem wodę czerpać będziecie ze źródeł zbawienia” – Iz 12,3:

A. Musimy rozróżnić dwa słowa: źródło i źródój:

1. Źródło to początek, zdroje to wypływ źródła, rzeka zaś to przepływ.
2. Źródój w Biblii oznacza życie, które wypływa z Boga w zmartwychwstaniu i wpływa w Jego wybrany lud – Wj 15,27; Obj 7,17; 21,6.
3. Wyrażenie „zdroje zbawienia” pokazuje, że zbawienie jest źródłem:

- a. Początkiem źródeł zbawienia jest źródło, które jest zbawieniem.
 - b. Źdroje, którymi jest Chrystus, wypływają ze źródła i stają się rzekami, którymi jest Duch – J 4,14b; 7,37-39.
- B. Przetworzony Trójjedyny Bóg jest źródłem, źródłami i rzeką wód życia; Bóg, nasze zbawienie, jest źródłem, Chrystus jest źródłami zbawienia, których doświadczamy i którymi się radujemy, Duch zaś jest przepływem tego zbawienia w nas.
- C. Przyjąć Pana, nasze zbawienie, to czerpać wodę ze źródeł zbawienia; gdy woda ta dostaje się do nas, przepaja całą naszą istotę, przechodzi przez nią, jest przez nas przyswajana, staje się nawet nami – Iz 12,3; J 4,10.14b.

IV. Ponieważ jesteśmy wierzącymi w Chrystusa, musimy zobaczyć, jak czerpać wodę ze źródeł zbawienia, aby ją pić i aby woda życia w nas płynęła – Iz 12,3-6; Ps 46,4; J 7,37-39; Prz 11,25:

- A. Zajmujemy pozycję, która umożliwia nam picie jednego Ducha – 1 Kor 12,13.
- B. Żeby pić wodę życia, trzeba mieć pragnienie – Wj 17,3a; Ps 42,1; J 7,37; Obj 21,6.
- C. Przyjdźmy do Pana – J 7,37; Obj 22,17.
- D. Prośmy Pana, by dał nam żywej wody – J 4,10; 7,37; Obj 22,17.
- E. Miejmy styczność z Bogiem Duchem w naszym duchu i w prawdziwości – J 4,23-24.
- F. Wierzmy w Pana – 7,38.
- G. Czerpmy z radością wodę ze źródeł zbawienia, przemawiając do Pana, dzięki Niemu, dla Niego, w Nim i wraz z Nim – Iz 12,3-6:
 - 1. Praktykujemy nieustannie mówienie z Panem – Lb 20,8; Flp 4,6-7.12; zob. *Hymny*, nr 4,7.
 - 2. Wyznawajmy grzechy – J 4,15-18; 1 J 1,7.9.
 - 3. Chwalmy Pana, zawsze Nim się radując – Flp 4,4; Hbr 13,15; Ps 119,164.
 - 4. Dziękujmy Panu – Ef 5,18.20.
 - 5. Wzywajmy Jego imienia – Dz 2,21; 1 Kor 12,13.3; 1 Tes 5,17; 1 Kor 1,2; Sdz 15,18-19; 1 Krl 6,7; 1 Krn 6,31-32; 2 Krn 20,21-22.

6. Śpiewajmy Panu – Ef 5,18b-19; 1 Krl 6,7; 1 Krn 6,31-32; 2 Krn 20,21-22.
 7. Głośmy ewangelię, dając poznać innym, czego Chrystus dokonał – Rz 1,16; J 4,32-34; Flp 2,9.
 8. Funkcjonujmy na spotkaniach kościoła – 1 Kor 14,4b.26.
- H. Oddawajmy pierwszeństwo Panu w swojej istocie – Obj 22,21; Kol 1,18b.
- I. Czyńmy wszystko zgodnie z boską naturą – Obj 22,1; 2 P 1,4.

Poselstwo dziewiąte

Wszeczawierający Chrystus staje się wszystkim w Bożej ekonomii

Wersety biblijne: Iz 22,20-25; Ga 2,20; Kol 2,16-17; 3,10-11.

- I. To ważne, abyśmy ujrzeli wizję, iż Chrystus, zwłaszcza ukazany w Księdze Izajasza, jest wszeczawierający – 4,2-6; 6,1-8; 7,14; 8,23–9,6; 12,2-3.**
- II. Bóg w swojej ekonomii zamierza wbudować w naszą istotę kogoś wspaniałego: wszeczawierającego Chrystusa, Tego, który jest rzeczywistością wszystkiego, co pozytywne we wszechświecie – Ef 3,17a; Ga 4,19; Kol 2,16-17:**
 - A. Bóg pragnie wbudować w naszą istotę wszeczawierającego Chrystusa ze wszystkim, co On osiągnął i co uzyskał – 3,10-11.
 - B. Bóg zamierza wbudować w nas Chrystusa, abyśmy w pełni się Nim radowali i aby uzyskał On Ciało, powstałe w wyniku tego, że osobiście Go doświadczamy i radujemy się Nim – 2,19; 3,15.
 - C. Treścią rozdziałów 1–12 Księgi Izajasza jest wszeczawierający Chrystus – 7,14; 9,5-6.
- III. Księga Izajasza 13–23 dotyczy sądu Jahwe nad narodami, w tym nad Jeruzalem, i jego rezultatu; kluczem do tej części jest strącenie z urzędu przez Boga i zastąpienie przez Chrystusa:**
 - A. Obraz ten pokazuje nam, że w całym wszechświecie wszystko w Bożym domu i na zewnątrz niego należy zwolnić, strącić z urzędu, i zastąpić Chrystusem:
 1. Dokonując sądu, Bóg zwolnił, strącił z urzędu, każdego i wszystko, włącznie z królami narodów, Szebną, zarządcą, i wszystkie czarki oraz dzbanki w domu Bożym – 22,25; J 12,31; 16,11.
 2. Kiedy Bóg nas stworzył, „zatrudnił” nas, a gdy umieścił nas na krzyżu, krzyżując nas wraz z Chrystusem, „zwolnił” nas – Rdz 1,26; 5,1-2; Ga 2,20.
 3. Po zwolnieniu ma miejsce zastąpienie; zastępuje nas Chrystus, Immanuel – Iz 7,14.

B. W Księdze Izajasza Bóg wszystko „zwalnia”, wszystkiego się pozbywa, a następnie przychodzi i zastępuje wszystko Chrystusem; ukazuje to Ewangelia Marka, i do tego też sprowadza się myśl Pawła w jego Listach – Mk 8,27–9,13; Ga 2,20; Kol 2,16-17; 3,10-11.

IV. W całej Biblii, od Księgi Rodzaju po Księgę Objawienia, toczy się walka między człowiekiem a Bogiem w kwestii zastąpienia – Rdz 3,1-13; Obj 20,7-15:

- A. Człowiek, przeciwstawiając się Bogu, usiłuje Go zastąpić, pominać, wyeliminować; ludzkie rządy buntują się przeciwko Bogu i wywyższają człowieka – Rdz 11,1-9.
- B. Szatan jako pierwszy podjął próbę zastąpienia Boga, wyparcia Go i zajęcia Jego miejsca, usiłując zrzucić Go z tronu – Ez 28,15-18; 1 J 3,4:
 - 1. Szatan w swej zuchwałości pięciokrotnie ogłosił, że coś zrobi, co pokazuje, że w ramach buntu, jaki wznicił, zamierza obalić Bożą władzę i wywyższyć siebie na równi z Bogiem – Iz 14,12-14.
 - 2. Jego żądza pozycji stała się motywacją wszystkich buntów udokumentowanych w Piśmie Świętym – por. Rdz 11,4; Lb 12,1-2; 16,1-11; 2 Sm 15,10-12; 2 Tes 2,3-4.
- C. Być antychrystem to być przeciwko Chrystusowi i mieć coś zamiast Chrystusa, coś, co Go zastępuje; zasada antychrysta polega na zapieraniu się jakiegoś aspektu tego, kim jest Chrystus – np. tego, że jest On Odwiecznym Ojcem i życiodajnym Duchem – 1 J 2,18.22; 4,3; 2 J 7; Iz 9,5; 1 Kor 15,45b.
- D. Szatan stoi za człowiekiem i próbuje pozbyć się Boga oraz Go wyeliminować; w efekcie, kiedy człowiek chce zrobić coś dla Boga, robi to z pominięciem Jego – Mt 4,1-11; 16,22-24; 1 Kor 3,12-15; Lb 18,1.
- E. Z uwagi na to, że człowiek przeciwstawia się Bogu, Bóg, który wszystkich „zatrudnił”, w końcu też wszystkich „zwolnił”, by móc zastąpić wszystkich Chrystusem – Rz 6,6; Ga 2,20; Kol 2,16-17; 3,10-11.
- F. Bóg zastąpił Chrystusem wszystko w swojej starotestamentowej ekonomii; w ten sposób wszechzawierający Chrystus, Immanuel, zastępuje i staje się wszystkim w Bożej ekonomii – Mt 17,3-5; Kol 2,16-17.

V. Eliakim, sługa Jahwe, który zastąpił Szebnę, stanowi typ wszechzawierającego Chrystusa, Szafarza postawionego nad Bożym domem – Iz 22,15-20:

- A. Dowodem na to, że Eliakim stanowi typ Chrystusa, jest Księga Objawienia 3,7, gdzie Pan Jezus odnosi słowa Księgi Izajasza 22,22 do siebie.
- B. Boży dom to boskie domostwo, obejmujące wszystkich wierzących na przestrzeni wieków; Chrystus jest jedynym Zarządcą nad tymi wiekami, dbając pod każdym względem o Boże domostwo – Ga 6,10; Ef 2,19; 1 Tm 3,15.
- C. Gdy Chrystus, Boży Zarządca, służy w Bożym domu, zarazem kieruje, rządzi i sprawuje władzę nad Bożymi dziećmi, które znajdują się pod Jego opieką.
- D. Chrystus jest dla nas, Bożych dzieci, Ojcem; On, Ojciec, jest źródłem i Dostarczycielem, który wspiera nas we wszystkim i pod każdym względem – Iz 22,21, por. 9,5.
- E. Wszechzawierający Chrystus, ukazany w typie Eliakima, jest również Tym, na którego ramieniu spoczywa klucz Dawida – 22,22:
 - 1. To klucz skarbcza domu Bożego, którego typ stanowi dom Dawida, służący zbudowaniu królestwa Bożego – 39,2 i przyp.; 2 Sm 7,16; Obj 3,7:
 - a. Kościół to zarówno Boży dom, jak i Boże królestwo – 1 Tm 3,15; Mt 16,18-19; Rz 14,17.
 - b. Klucz, który spoczywa na ramieniu Chrystusa, to klucz służący do przechowywania wszystkich skarbów domu Bożego, czyli wszystkich bogactw Chrystusa, z których możemy korzystać – Ef 3,8.
 - c. Chrystus może otworzyć i zamknąć drzwi do skarbcza Bożych bogactw, które są w Nim ucieleśnione – Kol 2,9.
 - 2. Klucz Dawida otwiera dla Boga cały wszechświat – Iz 22,22; Obj 3,7:
 - a. Chrystus, większy Dawid, zbudował dom Boży, prawdziwą świątynię, i założył Boże królestwo, panowanie, w ramach którego sprawuje On pełną władzę i reprezentuje Boga; dzierży więc klucz Dawida – Mt 1,1; 12,3-8; 16,18-19.

- b. To, że Chrystus posiada klucz Dawida, oznacza, że stanowi On centrum Bożej ekonomii: wyraża Boga i Go reprezentuje, dzierży klucz i otwiera wszystko w Bożym panowaniu – Kol 1,15-18.
- F. Bóg wbił Chrystusa niczym kołek lub gwóźdź na pewnym miejscu, które w formie typu oznacza trzecie niebo; Chrystus przebywa dziś w niebiosach jako kołek wbity w Boga – Iz 22,23; por. 2 Kor 12,2b.
- G. Chrystus stanie się tronem chwały przez wzgląd na dom swego Ojca – Iz 22,23:
 - 1. Chwała tutaj to dzieci Boże, które są naczyniami wiszącymi na kołku – Chrystusie – w. 24.
 - 2. Chwale towarzyszy tron, którym w rzeczywistości jest Chrystus we własnej osobie:
 - a. Tron symbolizuje władzę wykonawczą i królestwo.
 - b. Chrystus posiadający taką władzę jest tronem, który zarządza wszystkim w domu Bożym – 6,1; Jr 17,12; Obj 5,6; 22,1.
- H. Wszystkie bogactwa obfitego zasobu służące do tego, by Boże dzieci z nich czerpały, wiszą na Chrystusie – kołku, wieszaku – Iz 22,24:
 - 1. Czarki i dzbanki obrazują różnorodne sposoby i środki, za pomocą których mamy udział w Chrystusie w Jego bogactwach.
 - 2. W domu Bożym wszystkie Jego dzieci są naczyniami na Jego Ducha, wodę, która gasi pragnienie ludu, i Jego życie, wino, które rozwesela lud.

VI. W Nowym Testamencie to, że Chrystus kładzie nam kres i zastępuje nas sobą, to całkowicie kwestia wszczępionego życia – Rz 11,17:

- A. Ponieważ Chrystus połączył się, zjednoczył, z nami, w konsekwencji, kiedy umarł na krzyżu, my umarliśmy wraz z Nim i został nam położony kres – 6,6; 2 Kor 5,14.
- B. Jesteśmy zjednoczeni z Chrystusem i w tym związku On nas zastępuje; zastąpienie wymaga połączenia, zjednoczenia, natomiast wymiana wyeliminowałaby zjednoczenie z Chrystusem – J 15,4-5.

- C. Teraz w organicznym związku, w jakim trwamy z Chrystusem poprzez wiarę w Niego, zastępuje On nas przez to, że żyje w nas i z nami, żyje za pośrednictwem nas i poprzez nas – w. 5; Ga 2,20; Flp 1,19-21a:
1. Musimy napełniać się, przesycać i przepajać wszechzawierającym Chrystusem, aż w doświadczeniu stanie się On dla nas wszystkim – Kol 2,16-17; 3,10-11.
 2. Wszechzawierający Chrystus jest już w nas, lecz musimy Go widzieć, znać, napełniać się Nim i stać się całkowicie jedno z Nim – 1,27; 3,4.
- D. Prawdziwe życie kościoła to życie, w którym wszyscy święci zostają „zwolnieni” i zastąpieni Chrystusem; dzięki temu Chrystus stanie się wszystkim w kościele – Rz 12,5; Kol 3,10-11.

Poselstwo dziesiąte

Chrystus – korona chwały i diadem piękna – staje się nagrodą zwycięzców; fundament, kamień wypróbowany i drogocenny kamień węgielny – służy Bożej budowli, oraz Król, który udziela zaopatrzenia, otacza troską i okrywa – służy Bożemu królestwu

Wersety biblijne: Iz 28,5.16; 32,1-2; 33,22.

I. Chrystus jest koroną chwały i diademem piękna dla resztki swego ludu – Iz 28,5:

- A. Korona jest jak kapelusz albo turban, diadem zaś to opaska, najpiękniejsza, najbardziej chwalebna część korony – zob. Wj 28,36-39; 29,6; Iz 62,3.
- B. Paweł doświadczał Chrystusa, który jest koroną chwały i diademem piękna – Flp 1,20; 4,22.
- C. Chrystus będzie koroną sprawiedliwości, koroną życia i koroną chwały, czyli nagrodą dla swoich zwycięskich wierzących – 2 Tm 4,8; Obj 2,10; Jk 1,12; 1 P 5,4; 1 Kor 9,25; Rdz 15,1.
- D. Nieustannie oglądajmy piękno Pana w Jego domu, a przeobrazimy się z chwały w chwałę, Pan nas upiękoczy i staniemy się Jego piękną oblubienicą i domem Jego piękna, On zaś będzie naszą koroną chwały i naszym diademem piękna – Ps 27,4; 2 Kor 3,16.18; Ef 5,26-27; Iz 60,7b.9b.13b.19b.
- E. Gdy żyjemy Chrystusem, aby Go powiększać, dzięki obfitemu zasobowi Ducha Jezusa Chrystusa, staje się On naszym wyrazem, naszą „świętą szatą”, jak również naszą chwałą i pięknem – Flp 1,19-21a; 4,22; Wj 28,2; Ga 6,17-18:
 - 1. Kiedy Chrystus jest naszą chwałą, wyrażamy Jego boskość wraz z boskimi przymiotami – J 1,14; Hbr 1,3; J 17,22; 2 Kor 3,18.
 - 2. Kiedy Chrystus jest naszym pięknem, wyrażamy Jego człowieczeństwo wraz z ludzkimi cnotami – Łk 24,19; Dz 16,7; Ps 27,4.
- F. Jako chwała domu Ojca jesteśmy naczyniami Chrystusa, wiszącymi na Nim jako na kołku, i radujemy się Nim, tronem chwały, aby móc Go zawierać i udzielać innym; w wyniku tego zostaniemy nagrodzeni Nim jako niewiednącą koroną chwały – Iz 22,23-24; 1 P 5,4.

II. Chrystus jest fundamentem, wypróbowanym kamieniem i drogo- cennym kamieniem węgielnym służącym Bożej budowli – Iz 28,16; 1 P 2,6-7:

- A. Chrystus, żywy kamień (w. 4), kamień fundamentowy (1 Kor 3,11), węgielny (Ef 2,20) i szczytowy (Za 4,6-7) konstytuuje nas swoją naturą kamienia i czyni żywymi kamieniami (1 P 2,5) na swój duchowy dom, swą budowlę; jest On również skałą zgor-
szenia dla niewierzących zwolenników religii i kamieniem, któ-
ry uderzy narody (w. 8; Mt 21,44; Dn 2,34-35).
- B. Boża budowla rośnie na świętą świątynię w Panu na Chrystusie,
jedynym fundamencie, my zaś budujemy się na mieszkanie Boga
w duchu – Mt 16,16-18; 1 Kor 3,11; Ef 2,21-22.
- C. Chrystus jest kamieniem wypróbowanym; odkąd stał się czło-
wiekiem, był wypróbowywany każdego dnia swego życia na
ziemi i ani razu nie odniósł niepowodzenia – J 19,4-5; Hbr 4,15-
16; zob. 2 Kor 6,1; Flp 4,12-13.
- D. Kto wierzy w ten niezawodny i wiarygodny kamień, „nie po-
tknie się”, „nie zachwieje”, „nie wpadnie w popłoch” – Iz 28,16;
30,15a; J 16,33; Ps 91,1; 31,21.
- E. Radujmy się Chrystusem, który jest głównym kamieniem wę-
gielnym, a połączymy się razem w Nim; nasz Zbawiciel, Jezus,
zbawia nas i łączy w Bożą budowlę – 118,22-24; Dz 4,10-13:
 - 1. Chrystus jako kamień węgielny w Bożej nowotestamentowej
ekonomii zbawia nas i czyni najpierw żywymi kamieniami
na duchowy Boży dom (Mt 16,16-18; J 1,42; 1 P 2,2-6), a na-
stępnie w procesie przeobrażenia (Rz 12,2a; 2 Kor 3,18) budu-
je nas na Boże mieszkanie (Ef 2,19-22); umożliwia Mu to reali-
zację odwiecznej Bożej ekonomii zgodnie z Jego upodobaniem
(1,9; 3,9-11).
 - 2. Chrystus – kamień węgielny jest jedynym zbawieniem dla
grzeszników; w tym jedynym imieniu pod niebem, imieniu
wzgardzonym i odrzuconym przez żydowskich przywódców,
lecz przez Boga uznanym za zaszczytne i wywyższo-
nym, grzesznicy zostaną zbawieni; zostaną nie tylko zbawie-
ni od grzechu, lecz także zapewni to im udział w Bożej
budowli – Dz 4,10-12; Flp 2,9-11; Mt 1,21; 21,42.

III. Chrystus jest Królem, który nas zaopatruje, troszczy się o nas i nas okrywa – Iz 32,1-2:

A. Ten Król-Człowiek jest schronieniem od wiatru, osłoną przed burzą, strumieniami wód na suchym miejscu i cieniem olbrzymiej skały na spieczonej ziemi – w. 1-2:

1. Chrystus, nasz Król, jest schronieniem od wiatru; możemy na Nim zawsze polegać i wylewać przed Nim swoje serce – Ps 62,7-9.

2. Chrystus, nasz Król, jest osłoną przed burzą – J 6,18-21:

a. Pan nie zważa na wszelkie kłopotliwe fale ludzkiego życia, lecz może po nich chodzić; wszelkie kłopoty znajdują się pod Jego stopami.

b. Musimy zabierać Pana do swojej „łodzi” (naszego życia małżeńskiego, naszej rodziny, pracy zawodowej itp.) i zaznawać pokoju wraz z Nim podczas podróży ludzkiego życia.

3. Chrystus, nasz Król, jest strumieniami wód na suchym miejscu:

a. Chrystus był „korzeniem z suchej ziemi” (Iz 53,2a), nie szukał w swym suchym otoczeniu żadnego zaspokojenia, zasobu, pociechy czy zachęty, lecz dbał w swym wnętrzu o Ojca, jedyne źródło zaspokojenia, zasobu, pociechy i zachęty (J 4,34; 8,29).

b. Możemy pić z Chrystusa, który jest strumieniami wód na suchym miejscu i radować się Nim jako Tym, który nigdy się nie zniechęca – Iz 42,4a; J 4,13-14.

4. Chrystus, nasz Król, jest cieniem olbrzymiej skały na spieczonej ziemi:

a. Chrystus jest Skałą naszego zbawienia; Skała ta jest naszą siłą, schronieniem, kryjówką, ochroną, osłoną i zabezpieczeniem – Pwt 32,15.18; 2 Sm 22,47; Ps 95,1; 62,8; 94,22; 1 Kor 10,4.

b. Ponieważ w tej spieczonej ziemi panuje upał, potrzebny jest cień, który działa niczym współczesny klimatyzator – Iz 4,6; Ps 91,1.

B. Chrystus jest naszym Sędzią, Prawodawcą i Królem, dzięki czemu nas zbawia – Iz 33,22:

1. Królestwo Boże to Chrystus, który jest trzema częściami boskiego rządu – władzą sądowniczą, ustawodawczą i wykonawczą – Łk 17,21.
2. Chrystus jest dzisiaj w kościele, włada w wierzących i zbawia ich organicznie, czyniąc ich swoimi zwycięzcami; stają się oni razem w Nim kamieniem, który uderza, tłamsi, całość ludzkich rządów i staje się królestwem Bożym, które napelni całą ziemię – w. 21; Rz 14,17; Dn 2,34-35.44.

Poselstwo jedenaste

Przykład Ezechiasza i niepowodzenie, jakiego doznał

Wersety biblijne: Iz 36–39.

- I. Pierwsze trzydzieści pięć rozdziałów Księgi Izajasza traktuje o karceniu przez Boga w miłości Jego umiłowanego Izraela i Jego sprawiedliwym sądzie nad narodami, w rezultacie czego Jego wybrani powracają do Niego, stworzenie zostaje przywrócone i wprowadzony zostaje wszechzawierający Chrystus; na tym etapie Bóg zwalnia wszystkich i wszystko i nastaje Chrystus, jedyny, który się nadaje:**
- A. Księga Izajasza 36–39 podaje przykład Ezechiasza, króla Judy; pokazuje, jak ktoś taki jak Ezechiasz, wyznaczony na króla w Bożym królestwie, pobożny, kto się modli i otrzymuje cudowne odpowiedzi od Boga, w ostatecznym rozrachunku nie odnosi sukcesu, lecz doznaje niepowodzenia, bo chce przypisać sobie chwałę i odnieść korzyść; Bóg również i jego zwalnia.
 - B. Z przykładu Ezechiasza możemy wynieść nieocenione lekcje; możemy nauczyć się czegoś pozytywnego, a jego niepowodzenie może posłużyć nam, członkom Ciała Chrystusa, za ostrzeżenie na przyszłość; jego przykład pomoże nam w prowadzeniu nieposzlakowanego życia na co dzień i w służbie Bogu przez całe życie – zob. 1 Sm 1,25; 2,11b-26; 3,9.
 - C. Król Ezechiasz był pobożnym człowiekiem, jego zachowanie przypominało zachowanie Boga, lecz nie było to zachowanie prawdziwego męża Bożego (zob. 1 Tm 6,11; 2 Tm 3,17); dobrze rozpoczął on swoje życie z Panem, ale jego koniec był żaloszny (zob. Ga 3,3-4; 5,7; Prz 4,18).
- II. Ezechiasz, jeden z najlepszych królów, czynił to, co prawe w oczach Jahwe, ufał Mu, Ignął do Niego i przestrzegał Jego przykazań – 2 Krl 18,1-8:**
- A. Usunął on świątynki na wzgórzach, potrzaskał stelle, wyciął aszery i potłukł węża miedzianego, któremu dzieci Izraela spały kadzidło – w. 4.
 - B. Podniósł z upadku dom Jahwe i usunął to, co wiązało się z oddawaniem czci bożkom – 2 Krn 29,3-36.

- C. Odzyskał paschę, której lud nie obchodził – 30,1-31,1.
- D. Ustanowił porządek służby kapłańskiej i lewickiej – 31,2-21.
- E. Prowadził obronę przed najazdem Asyryjczyków – 32,1-5.
- F. Pokładał ufność w Bogu i zachęcał do tego samego swój lud – w. 6-8.
- G. Jahwe był z Ezechiaszem i gdziekolwiek ten się udał, wiodło mu się – 2 Krl 18,7.

III. Ezechiasz poszukiwał Jahwe w obliczu ataku wroga – Iz 36,1–37,38:

- A. Gdy usłyszał o zaistniałej sytuacji, rozdarł szaty, okrył się worem i udał do domu Jahwe; świadczy to o tym, że był pobożnym człowiekiem – 37,1.
- B. Udał się do domu Jahwe, rozwinął przed Nim list, który otrzymał i modlił się do Niego w sprawie dalszego ataku wroga – w. 14-20.
- C. Ufał Jahwe wedle tego, jak On mu odpowiadał i odniósł zwycięstwo dzięki temu, że Jahwe spełnił swoją odpowiedź – w. 21-38.
- D. Jahwe powiedział, że wybawi Jerozolimę nie ze względu na Ezechiasza, lecz ze względu na siebie samego i Dawida; ze słów tych wynika, że Ezechiasz w Bożych oczach nie był kimś, kto się specjalnie liczył dla Niego, nie był wartościowy, cenny – w. 33-35.

IV. Ezechiasz poszukiwał Jahwe ze względu na swoje zdrowie – 38,1-22:

- A. Pan, odpowiadając na modlitwę Ezechiasza, mówił o sobie jako Bogu Dawida, jego ojca (w. 5); pokazuje to, że Ezechiasz nie cieszył się wielkim uznaniem u Boga.
- B. Ezechiasz w swojej modlitwie rzekł, że przeżyje spokojnie (powoli, łagodnie i skromnie, i rozważnie) wszystkie swoje lata (w. 15); nie postępował jednak roztropnie, lecz pochopnie (39,1-8).
- C. Bóg przedłużył życie Ezechiasza o piętnaście lat, co oznacza, że miał on dożyć jedynie pięćdziesięciu czterech lat (2 Krl 18,2); objawia to, że w oczach Boga nie był on osobą, której można byłoby powierzyć realizację Bożego zamysłu (Iz 38,5); owe piętnaście lat zaowocowało tak poważnym błędem, że utracone zostało królestwo Boże na ziemi (rozd. 39).

- D. Ezechiasz dobrze się modlił, lecz dało się wyczuć w tej modlitwie nutę egoizmu (38,2-20); prosił on egoistycznie Jahwe, by pozostawił go wśród żywych, aby mógł Go chwalić; pokazuje to, że obierał stronę Boga, lecz robił to w sposób egoistyczny; to właśnie wyczuwamy w jego modlitwie (w. 18-19).
- E. Ezechiasz był człowiekiem pobożnym, lecz nie był mężem Bożym, Bogiem-człowiekiem.

V. Księga Izajasza 39 ukazuje niepowodzenie, jakiego doznał Ezechiasz, gdy zaznał pokoju i cieszył się dobrym zdrowiem:

- A. Ezechiasz postąpił głupio, popełnił wielki błąd, gdy pokazał gościom z Babilonu swoje skarby, zbroje i wszystko, co posiadał, ponieważ okazało się to pokusą dla Babilonu; zaledwie sto lat później król Babilonu przybył i zabrał te bogactwa (2 Krl 24–25):
1. Ezechiasz nie zastanowił się nad swoim czynem ani nie modlił się o to; nie przyszło mu na myśl, co król Babilonu mógłby w związku z tym uczynić.
 2. Pokazuje to, że postępował pochopnie, nie liczył się z innymi ani nie przywiązywał wagi do pewnych spraw – Iz 39,1-2.
 3. Swoim popisywaniem się uraził Boga, który nienawidzi ludzkiej pychy – 1 P 5,5:
 - a. Prowadźmy tajemne, ukryte życie z Panem, życie, w którym doświadczamy Pana w ukryciu w głębi swej istoty – Ps 42,7a; Mt 6,3-4.6.
 - b. Chrześcijanin, który obnosi się ze swoim duchowym życiem i cnotami przed innymi, a nie ma nic w głębi swej istoty, nie posiada korzeni; ktoś taki nie ostanie się w dniu próby i pokusy – 13,6.21; Iz 37,31.
 - c. Ponieważ Ezechiasz ukazał Babilończykom wszystko, co miał, wszystkie jego bogactwa zabrano; pokazuje to, że gdy obnosimy się z czymś przed innymi, doznamy straty; tyle, ile ze swojego życia wystawiamy na pokaz przed innymi, tyle z własnej woli tracimy.
 4. Ezechiasz zawiódł w kwestii otrzymywania darów i przypisywania sobie chwały; pełno w nim było własnego „ja”, którego nie umiał okiełznać.

5. Mimo że Ezechiasz był człowiekiem pobożnym, który modlił się i otrzymywał cudowne odpowiedzi od Boga, w ostatecznym rozrachunku doznał niepowodzenia wskutek przypisywania sobie chwały i liczenia na odniesienie własnej korzyści.
- B. Egoizm Ezechiasza ujawnił się w tym, jak odpowiedział na słowa skierowane do niego przez Izajasza w wersetach 39,5-8:
1. Królestwo Judy było w rzeczywistości królestwem Bożym na ziemi, Ezechiasz nie powinien był zatem uznawać go za własne królestwo; Ezechiasz nie uważał, że strata królestwa to coś ważnego, lecz dla Boga utrata królestwa była poważną sprawą.
 2. Ezechiasz nie myślał o Bogu ani o Jego królestwie, nie zależało mu nawet na własnych dzieciach; chodziło mu tylko o siebie samego.
- C. Do niepowodzenia Ezechiasza przyczyniły się:
1. Popisywanie się pod wpływem upadłego ciała tym, co miał.
 2. Brak czujności.
 3. Nieszukanie Pana.
 4. Brak modlitwy.
 5. Niedbanie o to, do czego taki czyn może doprowadzić.
 6. Troska wyłącznie o siebie, a nie o Boże królestwo na ziemi.
- VI. „Mając przed oczami taki wzór, spędźmy jakiś czas przed Panem i zapytajmy siebie, jacy my będziemy. Czy będziemy jak Ezechiasz, postępujący pochopnie, nakierowany na siebie? Zastanawiając się nad tym, uczmy się mówić: «Panie nie chcę być kimś; wolę być niczym. Pragnę, byś Ty był moją osobą i życiem, żebyś żył we mnie, abym ja mógł żyć Tobą. Jeśli mam jakiś byś, to właśnie taki». Jeśli wszyscy będziemy tak się modlili, Pańskie odzyskiwanie dozna wielkiego ożywienia” (*Life-study of Isaiah*, s. 128).**

Poselstwo dwunaste

Król, który panuje w namiocie Dawida

Wersety biblijne: Iz 16,5; 24,23; Łk 1,32; J 3,3,5; Kol 1,12-13.

I. Wszeczawierający Chrystus jest Królem, który panuje w namiocie Dawida – królestwie Dawida, królestwie mesjańskim – w nadchodzącym wieku, podczas przywrócenia Izraela – Iz 16,5; 24,23:

A. Prorocy mówili o Dawidzie i Chrystusie jako o jednym – Jr 30,9; Ez 34,23-24; 37,24-25; Oz 3,5; Am 9,11:

1. Dawid jest typem Chrystusa-Króla; Chrystus, prawdziwy Dawid, będzie Królem w czasie przywrócenia, w tysiącletnim królestwie, i będzie panował zgodnie ze sprawiedliwością oraz będzie prawdziwym Pasterzem Bożego stada – Jr 30,9; Iz 32,1; Ez 34,23-24.
2. Boża odpowiedź na zamiar Dawida, by wybudować Mu dom, w którym mógłby zamieszkać, uczyniła Chrystusa jedno z Dawidem i jego nasieniem – 2 Sm 7,1-16.
3. Dom Dawida odnosi się do Chrystusa, królestwo Dawida do królestwa Chrystusa, a tron Dawida do tronu Chrystusa; królestwo Dawida to królestwo Chrystusa, i jeden jest tron Dawida i Chrystusa – w. 16; Iz 9,6; 16,5; Łk 1,32; Dz 2,29-31.
4. Ewangelie objawiają, że Chrystus jest blisko związany z Dawidem – Mt 1,1; 12,1-4; 22,41-45; Łk 1,32.

B. Bóg obiecał w prorocctwie Amosa, że pewnego dnia przywróci królestwo Dawida i jego rodzinę, a nad wszystkimi narodami wezwane zostanie imię Jahwe – Am 9,11-12:

1. Prorocctwo to pokazuje, że Chrystus powróci i będzie prawdziwym Dawidem oraz odbuduje, podźwignie, królestwo swego przodka, Dawida, i w ten sposób podniesie z upadku cały wszechświat – Iz 9,6; 16,5; Jr 30,9.
2. W owym czasie królestwo Dawida stanie się królestwem Chrystusa i Boga na wieki – Obj 11,15.
3. W podniesionym z upadku królestwie wszystkie narody zwane będą od imienia Jahwe, czyli będą należały do Boga – Am 9,12; Jr 3,17.

C. W nadchodzącym wieku Chrystus będzie panował jako Król w namiocie Dawida; wtedy zostanie podniesiony z upadku naród Izraela – Iz 16,5; 24,23:

1. W Starym Testamencie, gdy stanął namiot Dawida i królestwo Dawida zostało w pełni ustanowione, nastąpiło wśród Izraelitów wielkie pocieszenie i radość; w nadchodzącym wieku, gdy Chrystus panować będzie w namiocie Dawida, stanowi to będzie jeszcze większe pocieszenie dla Izraela – 1 Krn 11,1-3; 12,39-41; 2 Sm 8,15; Dz 15,16-18.
2. Dla Pana Jezusa dom Jakuba – naród Izraela – będzie stał w centrum Jego rządów i to przez niego będzie On panował nad całym światem, który będzie Jego królestwem, najpierw w tysiącletnim królestwie, a następnie w nowym niebie i nowej ziemi na wieki – Łk 1,32-33; Dz 1,6; Obj 11,15; 20,4,6; 22,3,5.
3. Gdy Chrystus będzie panował w namiocie Dawida w wieku przywrócenia, to Jahwe zastępów będzie panował, gdyż Chrystus jest Jahwe zastępów – Iz 24,23:
 - a. W tysiącletnim królestwie Jahwe, Chrystus, będzie Królem nad całą ziemią, będzie jednym Bogiem, a Jego imię będzie jednym imieniem – Za 14,9.16-19; Ps 72,8.
 - b. Syn Człowieczy zasiądzie na tronie swojej chwały, czyli tronie Dawida, który będzie w Jeruzalem – Mt 19,28; 25,31; Łk 1,32.

II. W wieku łaski, wieku Nowego Testamentu, możemy doświadczać Chrystusa i radować się Nim jako Królem, który panuje w namiocie Dawida – J 3,3,5; Kol 1,12-13:

A. Wiek łaski jest miniaturą nadchodzącego wieku, który z kolei jest zwieńczeniem wieku łaski – Hbr 6,5:

1. Zbawieni dzięki łasce, radujemy się Chrystusem w miniaturze nadchodzącego wieku królestwa – Ef 2,8; Rz 5,1-2; Flp 4,23.
2. Tron łaski jest źródłem płynącej łaski; gdy podchodzimy do tego tronu, zwracając się do ducha i wzywając imienia Pana, powinniśmy osadzić Pana na tronie – Hbr 4,16; Obj 22,1-2.

B. Chrystus, który jest Królem, panuje nie tylko w naszych sercach, lecz również w namiocie Dawida:

1. Gdy Chrystus panuje w namiocie Dawida, oznacza to, że panuje w nas i ustanawia swoje królestwo – Łk 17,20-21.
 2. Panowanie Chrystusa w namiocie Dawida oznacza pociechę, zachętę i przywrócenie – zob. 2 Kor 1,3-5.
 3. Księga Izajasza 16,5 objawia, że u Chrystusa jest łaskawość, prawdziwość, wierność, prawość i sprawiedliwość:
 - a. Tron Chrystusa ustanowiony zostanie w łaskawości, czyli w czułości.
 - b. Chrystus zasiada na swoim tronie w prawdziwości i wierności.
 - c. Chrystus, który zasiada na tronie, prawdziwy Dawid, zabiega o prawość i spieszy ku sprawiedliwości – 32,1; Jr 23,5-6.
 - d. Jeśli będziemy poddani władaniu Chrystusa, Jego panowaniu, będziemy tacy sami jak On, jeśli chodzi o te Jego cechy – Rz 14,17; Ga 5,22-23; Flp 2,5; 1 J 2,6; 4,17.
- C. Królestwo w którym i za pomocą którego Chrystus dziś w nas panuje, to nie tylko rządy Boga, lecz również sfera boskiego życia – J 3,3.5.15:
1. Bóg jest życiem, które ma naturę, zdolność i kształt boskiego życia; życie to tworzy sferę boskich rządów – Ef 4,18; Mt 6,13b; J 3,3.5.15-16.
 2. Królestwo Boże to organizm zbudowany z życia Bożego, które jest sferą życia dla Jego panowania; w sferze tej panuje On dzięki swemu życiu i wyraża siebie, Boską Trójcę, w boskim życiu – w. 5; 15,1-8.16.26.
 3. Królestwo Boże ma swoją rzeczywistość; jest nią boskie postępowanie – Mt 5,3.8.10.20; 6,33; 7,21; Rz 14,17.
 4. Królestwo Boże jako sfera boskiego życia jest sferą boskiego gatunku – J 3,3.5:
 - a. Bóg stał się człowiekiem, aby wejść w ludzki gatunek; człowiek z kolei staje się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, aby wejść w boski gatunek – 1,12-14; Rz 8,3; 1,3-4.
 - b. Aby wejść w boską sferę, sferę boskiego gatunku, musimy narodzić się z Boga i mieć boskie życie oraz naturę – J 1,12-13.

- c. Drugie narodziny sprawiły, że weszliśmy do królestwa Bożego i staliśmy się Bożym gatunkiem; jesteśmy teraz Bóg-ludźmi w boskim gatunku, czyli królestwie Bożym – 1 J 3,1-2.
- 5. Królestwo Boże jako sfera boskiego życia jest sferą światła (J 1,4-5; 8,12), prawdy (w. 32; 14,6; 17,17; 18,37), łaski (1,14.16-17), chwały (w. 14, 18; 17,22-24), miłości (3,16; 13,1.34-35; 14,21.23; 15,9; 21,15-17), pasienia (10,10-11.14-17; 21,15-17) i budowania (2,19-21; 14,2-3.23).
- D. Królestwo, w którym i za pomocą którego Chrystus włada w nas dzisiaj, to królestwo Syna Bożej miłości – Kol 1,12-13:
 - 1. Królestwo Syna to władza Chrystusa – Obj 11,15; 12,10.
 - 2. Syn Boży jest ucieleśnieniem i wyrazem boskiego życia; królestwo Syna zatem jest sferą życia – 1 J 5,11-12:
 - a. Zostać przeniesionym do królestwa Syna ojcowskiej miłości to zostać przeniesionym w Syna, który jest dla nas życiem – Kol 3,4.
 - b. Syn w zmartwychwstaniu jest teraz życiodajnym Duchem i panuje nad nami w życiu zmartwychwstania za pomocą miłości – 1 P 1,3; Rz 6,3-4; 1 Kor 15,45b.
 - 3. Królestwo, w którym dzisiaj się znajdujemy, to sfera pełna życia, światła i miłości – 1 J 1,1-2.5.7; 4,8.16.
 - 4. Ojciec przeniósł nas do sfery, w której panuje nad nami w miłości i życiu, a nie zastrasza nas; poddani Pańskiemu panowaniu, znosząc Jego ograniczenia, cieszymy się prawdziwą wolnością w miłości, doświadczając życia i wystawieni na Jego światło – Kol 1,13; Mt 7,13-14.
 - 5. W królestwie Syna Bożej miłości realizowana jest wola Boża, my zaś radujemy się Chrystusem i mamy życie kościoła – Obj 4,11; Kol 1,9.12; 4,12.
- E. Pan Jezus, Król, który panuje w namiocie Dawida, włada nami przez to, że karmi nas sobą jako wszechzawierającym chlebem – J 6,15.27.35; Mt 15,26-27.32-37:
 - 1. Gdy spożywamy ten wszechzawierający chleb, Pan podporządkowuje nas sobie i roztacza nad nami królewskie rządy – 14,14-20; 15,32-37.

2. Pan Jezus jest królestwem posłuszeństwa; przyjmujemy Go, spożywając Go jako chleb, a w ten sposób On się w nas wbuduje – Flp 2,8.12.
3. Im więcej będziemy spożywali Chrystusa, który jest wszechzawierającym chlebem, tym więcej wbuduje się w nas królewskich składników; staną się one w nas władającym pierwiastkiem i sprawią, że staniemy się królestwem, przyrostem Chrystusa w Jego zarządzaniu; przygotowuje to Mu drogę, by mógł przyjść powtórnie jako prawdziwy Dawid i panować w namiocie Dawida w nadchodzącym wieku, wieku przywrócenia – Dn 2,34.35b.44-45; Iz 16,5; Am 9,11-12.